

Ὀλίγα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΕΑΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΟΥΚ ΕΧΩ

Περὶ τὸ ὄραϊον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἔκαμεν εἰς τὸν παραλύτον τῆς προβατικῆς κολυμβήθρας, ὑπάρχουσι πολλά πρόσωπα καὶ πράγματα, ἅτινα δύναται ν' ἀπασχολήσωσι τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐρεῖνας ἐκείνου, ὁ ὁποῖος δὲν ἀρκεῖται εἰς ἐπιπολαίαν ἀνάγνωσιν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Ἡ εὐδοκία τοῦ Ὑψίστου, ἣτις ἄγγελον ἔστειλε «κατὰ καιρὸν καὶ ἐτάραττε τὸ ὕδωρ», ὅπερ εὐθὺς ἐγένετο ἰαματικὸν διὰ τὸν ἀσθενῆ, ὅστις πρῶτος θὰ ἐρρίπτετο εἰς αὐτὸ μετὰ τὴν ταραχὴν ἢ καλοσύνη τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος, συναντήσας παραλύτον «καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει», αὐθορμήτως ἀπηύθυνε τὸν παρήγορον λόγον «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» ἢ ἄμεσος καὶ διὰ μόνου τοῦ λόγου θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς; ἢ ἐπιδειχθεῖσα πρὸς τὸν σωτήρα τοῦ παραλύτου εὐγνωμοσύνη, λαμπρότατα διαλάμπουσιν, ἐνῶ τοῦναντίον τὸ βδελυρὸν μῖσος, ἢ περὶ φαντασμῶδη τινὰ καὶ διαρρέοντα τύπον, τὸν τύπον τῆς Σαββατιαίας ἀργίας προσκεκολλημένη φαρισαϊκὴ κακοβουλία, ἀποτελοῦσι τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ ὄλου ἐπεισοδίου.

Ἐν τούτοις περὶ αὐτῶν θὰ εὐρωμεν καὶ πάλιν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσωμεν, συμπληροῦντες ὅσα εἰς προλαβούσας ὁμιλίας σχετικὰ ἀνεφέραμεν.

Ἄς μοι ἐπιτραπῆ σήμερον νὰ σταματήσω τὸν ἀναγνώστην λεπτὰ τινὰ πρὸ τοῦ κατακόλου παραλύτου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἔτη πολλὰ κατάκλιτος ὑπὸ μίαν τῶν στοῶν ἐβλεπεν ἄλλους νὰ θεραπεύονται, αὐτὸς δ' ἠδυνάτει νὰ προλάβῃ, μὴ διαθέτων συγγενῆ τινὰ ἢ φίλον, ἵνα τὸν ῥύη εὐθὺς μετὰ τὴν ταραχὴν εἰς τὸ ἰαματικὸν ὕδωρ. Τὰ ἔτη παρήγοροντο καὶ πάντοτε ἐβλεπεν ὁ ταλαίπωρος διαψευδομένης τὰς ἐλπίδας του. «Κύριε, λέγει πρὸς τὸν Χριστόν, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν».

Ὁ οἶκτος, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα, αὐξάνει ἂν εἰς τὴν θέσιν τοῦ παραλύτου ἀτόμου θέσωμεν παραλύτον κοινωνίαν ἢ παραλύτον ἔθνος. Ματαίως κεῖνται ταῦτα ἐκτάδην παράλυτα ἢ ἀνίσχυρα ἐκ τῶν προτέρων ἀμαρτιῶν των. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα στεροῦνται τοῦ ἀνθρώπου των, ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνα, ἅτινα εὐρίσκονται ἐγκαταλελειμμένα ὑπὸ τῶν ἰδίων δυνάμεων. Ἀτυχέστερα τοῦ παραλύτου τῆς περικοπῆς, θὰ βλέπωσι πάντοτε τὰς εὐκαιρίας τῆς ἀνορθώσεως αὐτῶν διαφειγούσας καὶ δὲν θὰ δύναται νὰ ἐλπίζωσιν εἰς ἀπόρροτον σωτήρα· τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ πολὺ ἔστερήθησαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶναι καταδικασμένα εἰς θάνατον.

Ἄν νομίζετε ὅτι καὶ τὸ ἔθνος μας ἀσθενῆ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἂν φρονήτε ὅτι ἔχει κάποιαν σχέσιν μὲ τὸν παραλύτον τῆς αὐριανῆς περικοπῆς, ἔχετε δὲ τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει νὰ ὀλιγορήσετε καὶ νὰ ἀπόσχητε πάσης εὐεργετικῆς καὶ ἐποφελοῦς δράσεως, τότε ἀπαγγέλλετε σεῖς πρῶτος τὴν καταδίκην του.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἐξακολουθεῖ. Ἐν τούτοις ἐδημοσιεύθη ὁ διορισμὸς τοῦ γερουσιαστοῦ Ναήλ βέη ὡς ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παραιτηθέντος Δζαβήτ βέη καὶ ὁ τοῦ Ἀβδουρραχμάν πασᾶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Ἐν τῷ μεταξὺ φέρεται ὡς παραιτηθεὶς ὁ Σεῖχουλι-σλάμης Μουσταφᾶ Κιαζήμ, ἀντικαταστάτης δ' αὐτοῦ ὁ πρῶην τοιοῦτος Χουσηνῆ ἐφέντης.

Ἄλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα, τὸ ὑπουργεῖον οὐδαμῶς ἐξήλθε τῆς ἐπισφαλοῦς αὐτοῦ θέσεως. Αὐτὸς ὁ Μ. Βεζύρης τόσον ἀπρόθυμος φαίνεται, ὥστε σπανίως μεταβαίνει εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν· θρυλεῖται δὲ ὅτι χωλαίνει πολὺ ἢ διεκπεραίωσις τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Πολλοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Χακὴ πασᾶν προθέσεις παρακάμψεως τῶν ἀναφανέντων σκοπέλων μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνόδου, μεθ' ἣν θέλει ἀνενοχλήτως διοικήσει τὴν χώραν μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν, οὓς θέλει ἐκλέξει, ἀπολαύων τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Στέμματος. Ἐν τούτοις αἱ ὑπολειπόμεναι ἐργασίαι τῆς Βουλῆς ἡμέραι δύναται νὰ μᾶς παρουσιάσωσι πολλὰ τὰ ἀπρόοπτα. Σφοδρότατη, ἄλλως τε, ὑπῆρξεν ἢ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ πρῶην ἐπὶ τῶν Δημοσίων ἔργων ὑπουργοῦ Χαλατζιάν ἐφέντη, βουλευταὶ δὲ τινες προέτειναν καὶ τὴν παραπομπὴν τούτου εἰς δίκην διὰ τὸ ζήτημα τῶν ὁδῶν τῆς Μ. Ἀσίας. Τῶν κατηγοριῶν τούτων δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος καὶ ὅλον τὸ ὑπουργεῖον, μετὰ δὲ τὸν διχασμὸν τοῦ νεοτουρκικοῦ κόμματος, εἰς οὐδένα πλέον εἶναι ἄγνωστον ὅτι ὁ Χακὴ πασᾶς δὲν ἔχει τοὺς πρώτους θερμοὺς αὐτοῦ ὑποστηρικτὰς, οὔτε σταθερὰν πλειοψηφίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάστασιν τοῦ κόμματος, πολλὰ διαδίδονται. Ἐγένοντο διαδήματα ἐπὶ ταῖς γεννησομέναις ἐκλογαῖς τοῦ προεδρείου, ὅπως καταρτισθῆ κοινὸν ψηφοδέλτιον· ἐν τούτοις ταῦτα ἀπέτυχον, πολλοὶ δὲ λέγουσιν ὅτι οἱ ἐπιφανεῖς, μειοψηφοῦντες, θ' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ κόμματος διὰ νὰ συμπήξωσιν ἕτερον.

Ἐξ Ἀλβανίας δὲν ἀγγέλλονται σπουδαῖαι μάχαι· ἀπλῶς συγκρούσεις τινὲς ἀνευ ὀριστικοῦ ἀποτελέσματος ἔλαβον χώραν εἰς διάφορα σημεῖα. Ἐπειδὴ δὲ διεπιστώθη καὶ ἡ συμμετοχὴ Μαυροβουνίων κατὰ τὰς συγκρούσεις ταύτας, ὁ Σεφκὲτ Τουργούτ πασᾶς διατάχθη νὰ καταδιώκῃ τούτους μέχρι τοῦ ἐδάφους των.

Ἐν τούτοις ὁμοῦ διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἐπισκεφθῆ ἐνταῦθα τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον καὶ δῆ κατὰ τὰ τέλη προσεχοῦς Ἰουνίου. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦτο δὲν θὰ λάβῃ χώραν ἂν ἐπιδεινωθῶσιν αἱ Τοῦρκο-μαυροβουνιωτικαὶ σχέσεις.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην μετέβησαν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναόν, ὅπως ἰδιωτικῶς καὶ ἀνεπισήμως, οἱ εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἀπὸ τινος παρεπιδημοῦντες πρίγκηψ διάδοχος τῆς Βουλγαρίας Βόρις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ πρίγκηπος Κυρίλλου, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα προξένου τῆς Βουλγαρίας κ. Χαματζήεφ, ἐνὸς ὑπασπιστοῦ καὶ ἐνὸς παιδαγωγοῦ των. Αἱ Α. Α. Ὑψηλότητες, λαβούσαι ἐν τῷ μεταξὺ γνώσιν τῆς ἐκφρασεῖς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. πατριαρχικῆς ἐπιθυμίας, ὅπως ἴδῃ αὐτάς, εὐχαρίστως ἐδέχθησαν ἵνα μεταβῶσι παρὰ τῆς Α. Θ. Π. Ὁ Πατριάρχης ὑπεδέχθη τοὺς πρίγκηπας καὶ συνέστησεν αὐτοὺς εἰς τοὺς παρόντας κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην σεβ. Συνοδικούς.

Ἡ γενομένη εἰς τὸ ἰδιαίτερον Αὐτῆς γραφεῖον μετὰ τῶν πρίγκηπων συνδιάλεξις τῆς Α. Θ. Π. διήρκεσε περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν. Ὡς ἐνθύμιον διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, προσέφερον ἡ Α. Θ. Π. εἰς τοὺς πρίγκηπας εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τῆς Παμμακαρίστου, ὡς καὶ ἑτέρας δύο διὰ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν τῆς Βουλγαρίας, τὰς ὁποίας λίαν εὐχαρίστως οὗτοι ἐδέχθησαν.

Ἡ Α. Θ. Π. συνώδευσεν ἀκολουθῶν τοὺς πρίγκηπας εἰς τὸ Μέγα Συνοδικόν, ἐκείθεν δὲ αἱ Α. Α. Υ.Υ., ἀποχαιρετίσασαι καὶ ἀσπασθεῖσαι τὴν δεξιάν τῆς Α. Θ. Π., ἀνεχώρησαν διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας τῶν Πατριαρχείων, ἀφοῦ εἰσῆλθον αὐθις ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ περιεργάσθησαν τὰ διάφορα πολύτιμα ἄμφια καὶ σκευὴ τοῦ σκευοφυλακίου.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἐπισκέψεως τῶν Βουλγάρων πρίγκηπων ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν πρίγκηψ Ρολάνδος Βοναπάρτης, πενήμενος δεκτὸς τιμητικῶτα. Μεταξὺ ἄλλων, ὁμιλῶν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, εἶπεν: «Ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐθεώρησα καθήκον νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ὑμετέραν Θειοπάτην Παναγιότητα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς ὁποίας, ὡς γνωρίζει ἡ Ὑ. Θ. Παναγιότης, συνδέομαι διὰ στενωτάτων δεσμῶν συγγενείας, καθόσον ἔχω δύο μικροὺς ἐγγόνους, ἀνήκοντας εἰς τὸ Ὁρθόδοξον θρησκεῦμα».

Ἡ Α. Θ. Π. ηὐχαρίστησε τὸν πρίγκηπα, προσέθηκε δὲ, ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως θ' ἀκούσῃ τὴν προσέλευσιν αὐτοῦ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πάντες οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Ὁ πρίγκηψ, μετ' ἀνταλλαγῆν καὶ ἄλλων τινῶν, ἀνεχώρησε μετὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν, περιεργασθεὶς διαφόρους ἱστορικὰς θέσεις τῶν Πατριαρχείων.

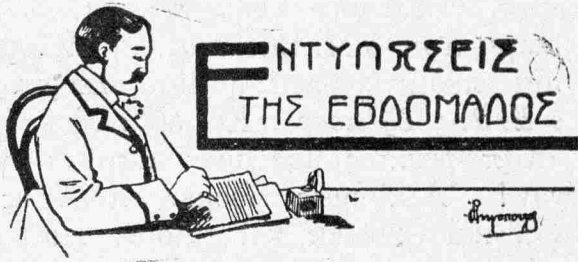
Ἡ Α. Θ. Π., συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δέρκων καὶ Πισιδείας καὶ τοῦ Καπουκεχαγιά, μετέβη τὴν παρελθούσαν Τετάρτην παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης διὰ τὸ ζήτημα τῆς Μονῆς Ροζινοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας Δοϊράνης.

Ὁ ὑπουργὸς ἐδήλωσεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅτι ἔχει στερεὰν πεποίθησιν ὅτι ἡ Μονὴ ἀνίκει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀναμένει δὲ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μελετήσῃ τὰ ἔγγραφα καὶ τοὺς τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας τῆς Μονῆς. Διὰ δὲ τὴν ἐκκλησιᾶν Δοϊράνης ἡ Α. Ἐξ. εἶπεν ὅτι, ἐζήτησε μὲν πληροφορίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως τῶν Πατριαρχείων ἀπὸ τὸν νομάρχην Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ὅτι οὗτος δὲν ἀπήντησεν εἰσέτι εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Κατὰ τὴν Συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς παρελ. Πέμπτης ἐγένοντο αἱ ἐξῆς μητροπολιτικαὶ μεταθέσεις. Οὕτω τοῦ ἁγ. Καισαρείας, τεθέντος ὑπὸ προσωρινὴν διαθεσιμότητα, ἐξελέγει τοιοῦτος ὁ Μητρ. Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβρόσιος, εἰς τὴν Μητρόπολιν Νεοκαισαρείας προήχθη ὁ Κολωνίας κ. Πολύκαρπος καὶ εἰς τὴν χηρεύσαν οὕτω Μητρόπολιν Κολωνίας ὁ πρῶην Καισαρείας κ. Σωφρόνιος.

Γ. Σ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ἡ ὕλη εἶχε τελειώσει καὶ δι’ αὐτὸ ἔμειναν καὶ μερικαὶ ψυχὰι ἀσώματα.

— Τί θ’ ἀπογίνωμεν; τὸν ἠρώτησαν τότε αἱ ψυχὰι ριγοῦσαι μέσα εἰς μίαν ἀκτίνα φωτεινὴν.

— Θὰ φροντίσω καὶ διὰ σᾶς, ἀπήντησε τὸ Πνεῦμα.

Καὶ ἰδοὺ ἔγειναν τὰ ἄνθη.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

ΕΑΡΙΝΟΝ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Τινάζετε κάτω διὰ μίαν στιγμὴν τὰς μαυρισμένας σας σκέψεις, λησιμονήσατε λίγο τοὺς πόνους τῆς πληγῆς σας καὶ ἐλάτε τώρα, ὅλοι μαζί, νὰ ψάλλωμεν εἰς ἓνα γοργὸν ρυθμὸν τὸν ὕμνον τῆς Ἀνοιξέως.

ΕΛΑΤΕ!

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρετε μαζί σας τὰ ὄργανα· οὔτε βιολιά, οὔτε μαντολίνα, οὔτε κινάρες· ἴσως εἶναι ὅλα αὐτὰ περιττά. Ἐνα μόνον μὴ ξεχάσετε νὰ πάρετε: τὴν καρδιάν σας. Ἄ! χωρὶς καρδιά κανεὶς δὲν θὰ γίνῃ δεκτὸς ἑστὸν μεγάλον μας θίασον.

ΕΜΠΡΟΣ!

ἔσκινοῦμεν. Ὁ φαιδρὸς ρυθμὸς ἄς κανονίξῃ τὸ βῆμά μας· μαζί μ’ αὐτὸν ἄς ἀφήσωμεν τὸ αἶμα νὰ τρέξῃ γοργὸν εἰς τὰς φλέβας, καὶ τοὺς συλλογισμοὺς μας ἄς θωπεύσῃ γλυκὰ-γλυκὰ ἢ πνοὴ τοῦ ζεφύρου. Εἶναι κοῖμα, μέσα σὲ τόσην χαρὰν, ἡμεῖς καὶ μόνον νὰ μένωμεν λυπημένοι.

ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΤΕ;

Ἡ φύσις ὅλη ἐπῆρε τὰ καλλίτερα χρώματα διὰ νὰ στολίσῃ τὸν πολύτιμον μανδύαν της. Ρίψατε μίαν ματιὰν γύρω· δὲν θὰ εἴπωρετε νὰ μετρήσετε τὰς τόσας ἀποχρώσεις των. Σὲ ποῖον πίνακα ζωγραφικῆς, καμωμένον μέσα σὲ σκοτεινὰ ἐργαστήρια, θὰ εὑρετε τόσην ἁρμονικὴν ποικιλίαν; Ἄλλὰ εἰξεύρετε ποῖος εἶναι ὁ μέγας καλλιτέχνης ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἀριστουργήματος; Ἡ χαρὰ καὶ μόνον αὐτή.

ΛΟΥΣΘΗΤΕ

λοιπὸν καὶ σεῖς στὸ μυρωμένο λουτρὸ τῆς χαρᾶς, βρέξατε τὰ χεῖλη σας στὸν ἀθάνατον κρατῆρα τῆς νεότητος, ἐνωθήτε εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πανήγυριν, μάθετε νὰ τρέφετε ὠραῖα αἰσθήματα μέσα ἑστὴν ψυχὴν σας καὶ νὰ γεννᾶτε εὐγενεῖς συλλογισμοὺς ἀπὸ τὸ πνεῦμά σας. Μὴ λησιμονῆτε ποτὲ ὅτι εἰσθε καὶ σεῖς ἄνθη, ἄνθη πειὸ κομψὰ καὶ πειὸ χαριτωμένα ἀπὸ ὅσα βλέπετε γύρω· δι’ αὐτὸ μὴ ἀφήσετε νὰ σᾶς μαράνη τὸ βρωμερὸ σκουλήκι τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας.

ΤΑ ΑΝΘΗ

ἄς εἶναι τ’ ὠραῖόν μας σύμβολον. Τί κάμνουν ἐκεῖνα; Μὲ τὰ τρυφερά των χρώματα στολίζουν τὴν φύσιν καὶ μετὸν γλυκύν των ἀρωματισμὸν διώκουν τὴν δυσωδίαν τῆς σήψεως. Κανὲν δρᾶμα δὲν ταράττει τὸν βίον των καὶ εἰς τὴν μικρὰν ἀκόμη πεταλλοῦδαν, ἢ ὁποῖα θὰ πάσῃ τὸν χυμὸν των, τῆς χαρίζουν καὶ λίγην μυρωδιά. Καὶ ἔτσι περνοῦν τὰς ἡμέρας των ὡς ποῦ νὰ γύρουν ἀποσταμένα κάτω τὰ ποικιλόχρωμα κεφαλάκια των διὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἀναπαυμένα, διότι ἔκαμαν τὸν προορισμὸν των.

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

λέγει ὅτι τὰ ἄνθη εἶναι καὶ αὐτὰ ψυχὰι ποῦ καθυστέρησαν εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς πλάσεως. Ὁ Μέγας Δημιουργὸς δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἐνδύσῃ μὲ σῶμα ὅλας τὰς ψυχὰς

ΑΓΑΠΩ

πολὺ νὰ ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν τὴν παράδοσιν. Πόσον μ’ ἀρέσει! Τὰ ἄνθη εἶναι ψυχὰι, ποῦ θὰ ἐγίνοντο ἄνθρωποι· εἴμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἄνθη. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐλησμόνησαν. Ἀφίνουν τὴν ζωὴν των νὰ περᾶ μαυρισμένη καὶ σκυθρωπή, ἀφίνουν τὴν καρδίαν των κλεισμένην σὲ κάθε ἱερὰν συγκίνησιν καὶ δὲν ἀφίνουν τὸ ἄρωμα τῆς καλοσύνης νὰ σκορπισθῇ γύρω των. Πόσον ὠραῖα εἶναι ἡ ἀνοιξίς τῆς φύσεως, ἀλλὰ πόσον ὠραιότερα θὰ εἶναι ἡ ἀνοιξίς τῆς ἀνθρωπότητος!

ΕΠΑΝΩ

ἴστα κλαδιὰ ἐνὸς δένδρου μερικὰ πουλιὰ ζωηρὰ κελαῖδουν. Τὰ ἐμπνέει ἡ καλλονὴ τῆς ἀνοιξέως, τὰ ἐμπνέει ἡ εὐωδία τῶν λουλουδιῶν. Στέκομαι κ’ ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον διὰ ν’ ἀπολαύσω τὴν χαριτωμένην αὐτὴν συμφωνίαν τῶν τόνων καὶ νὰ ροφήσω τὴν ἀφθαστον συναυλίαν τῶν εὐωδιῶν, ἀλλὰ κάτι μὲ ἐμποδίζει ν’ ἀκούσω καλὰ καὶ νὰ ἐντροφήσω ἤρεμα. Προσέχω καλλίτερα καὶ ἀκούω ἓνα φοβερὸν ἤχον καὶ μίαν διαπεραστικὴν δυσωσίαν. Τὰ ἐγνώρισα· ἦτον ἡ ἀπήχησις τοῦ ἀγρίου ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον συνάπτει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τοὺς ἀδελφούς του.

ΠΟΤΕ

θ’ ἀνατείλῃ ἐπὶ τέλους ἡ ἀνοιξίς τοῦ ἀνθρώπου; πότε θὰ εἴπωρεσῃ κ’ αὐτὸς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὠραίαν συμφωνίαν τῆς Καλοσύνης καὶ τῆς Χαρᾶς; Πότε θὰ πετάξῃ κάτω διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ σίδηρα τῆς Κακίας καὶ τοῦ Ἐγωϊσμοῦ ποῦ βαρεῖα-ἐπιτακτικὰ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ πετάξῃ εἰς τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας μιᾶς ἰδανικῆς ζωῆς; πότε ἐπὶ τέλους αἱ ὀλίγαι ἡμέραι τοῦ βίου θὰ περνοῦν μόνον μὲ εἰδύλλια φαιδρὰ καὶ χαριτωμένα; Πότε;

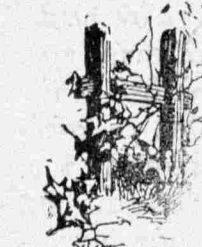
ΑΣ ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΩΜΕΘΑ.

Ἡ ἀνοιξίς, ἡ ὁποία ἔρχεται πάντοτε, φθάνει διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐλησιμονήσαμεν, ἔρχεται διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐχάσαμεν. Ἄς τρέξωμεν εἰς τὴν μεγάλην τῆς πανδαισίαν. Ὑστερ’ ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐπιστρέψωμεν πλέον φαιδροί, πλέον δυνατοί, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀγνότεροι.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

ἔρχεται διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ. Σ’ αὐτὴν ὁ ποιητῆς θὰ συναντήσῃ ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐζητοῦσεν εἰς σκονισμένας σελίδας, ὁ καλλιτέχνης θ’ ἀνακαλύψῃ νέας ἁρμονίας χρωμάτων, ἤχων καὶ γραμμῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ εὑρῇ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, ποῦ ἀδίκως εἶχε παραγνωρίσει. Θὰ εὑρῇ εἰς τὴν Ἀγάπην τὰ θέληγτρα, τὰ ὁποῖα εἰς μάτην ἐζητεῖ ἀπὸ τὸ Μῖσος, τὴν Κακίαν καὶ τὴν Ἐλαρσίαν.

ᾠ! Τινάζετε κάτω διὰ μίαν στιγμὴν τὰς μαυρισμένας σας σκέψεις, λησιμονήσατε λίγο τοὺς πόνους τῆς πληγῆς σας καὶ ἐλάτε τώρα, ὅλοι μαζί, νὰ ψάλλωμεν εἰς ἓνα γοργὸν ρυθμὸν τὸν ὕμνον τῆς Ἀνοιξέως.

πρωτομαγιά δὲν εἶναι νεωτέρα ἑορτὴ· ἀν ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ἱστορίας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμεινε ἀναίσθητος πρὸ τῆς τῶν ἀνθέων κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πλημμύρας, ἕκαστος δὲ λαὸς ἀναλόγως τοῦ ἑαυ-

τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ιδιοσυγκρασίας, ἐτέλει ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι βραδύτερον ἀπετέλεσαν μέρος τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ πανηγύρεων.

ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνθροσφόρια, ἐν Σικελίᾳ ἤγοντο ὠραῖαι ἀνθολογικαὶ ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης. Τίς ἀγνοεῖ τὸν ὠραῖον μῦθον, τῆς ἀρπαγῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, μῦθον, ὅστις λαμπρότατα συμβολίζει τὴν παροδικὴν ἐξαφάνισιν τῆς χλωρίδος ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὴν εἰς τοὺς κόλπους ταύτης ταφὴν τῶν σπερμάτων;

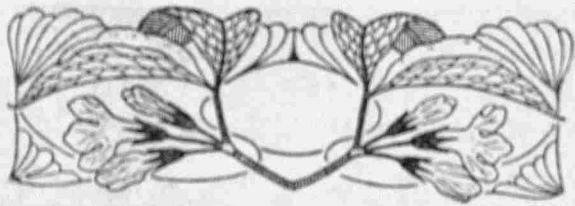
Κατὰ τὰ Ἀνθροσφόρια αἱ παρθένοι ἐξήρχοντο εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ, ψάλλουσαι ὠραῖα ἐπικαιρα πρὸς τὴν ἑορτὴν ἄσματα, ἠνθολόγουν, μιμούμεναι τὴν Κόρην, ἣτις, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἀνθολογοῦσα.

Ἀνθροσφόρια ἐπίσης ἐτελοῦτο καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις οὐχὶ μόνον πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἀλλὰ καὶ ἄλλων θεῶν, ὡς τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ, ὅπου παρθένοι μὲ κανὰ πλήρη ἀνθέων, ἐπορεύοντο μετὰ πομπῆς ἐπαυλοῦσαι τὸ Ἱεράκιον μέλος. Ἐν Κνωσῶ ἐτελοῦντο ἀνθροσφόρια εἰς τιμὴν τῆς Ἀνθείας καλουμένης Ἀφροδίτης.

Ἐτέρα σχετικὴ ἑορτὴ ἦσαν τὰ Ἀνθροσθήρια, μίᾳ τῶν Διονυσίων, τελούμενα τὴν 12 Ἀνθροσθηριῶνος καὶ διαρκοῦντα τριήμερον. Ἡ πανήγυρις αὐτὴ ἦτο σχεδὸν βακχικὴ, διεκρίνετο δὲ εἰς Πιθολίγια, ἡμέραν τῆς δοκιμῆς τῶν οἶνων τοῦ προλαβόντος ἔτους, εἰς Χόας, ἡμέραν ἀφιερωμένην εἰς τὸ ποτόν, καθ’ ἣν ἐτελεῖτο καὶ ὁ ἐξ ἀμαξῶν κῶμος καὶ εἰς τοὺς Χύτρους, τελευταίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν προσεφέροντο πρὸς τὸν Διόνυσον χύτρι, ἦτοι ἀγγεῖα πλήρη ἀνθέων. Κατὰ τὰ Ἀνθροσθήρια ἐγένοντο ἀγῶνες, ἐδιδάσκοντο δρᾶματα καὶ ἀπενέμοντο βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς.

Εἰς τὰς ἑορτάς τῶν Ἀνθροσθηριῶν, τῇ παραχωρήσει τῶν κυρίων των, ἐλάμβανον μέρος καὶ οἱ δοῦλοι, εἶναι δὲ γνωστὴ ἡ φράσις τοῦ κήρυκος, παρακελευομένου διὰ τῆς φράσεως: «Θύραζε, Κᾶρες, οὐκ ἀνθροσθήρια» τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δούλων εἰς τὰ ἔργα των.

Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐτέλουν σχετικὰς ἑορτάς. ὑπὸ τὸ φοινικὸν ὄνομα Μαῖουμας, ἐτελοῦντο πολλαχοῦ παρατεταμένα πανηγύρεις. Κατὰ τὰύτας ὅμως εἰσέδυσαν ὀργικὰ ἀνήθικα καὶ βδελυρὰ. Βαθμηδόν, μὲ τὴν κατάλυσιν τῆς εἰδωλοατρίας ὅλαι αὐταὶ αἱ ἑορταὶ σχεδὸν ἐλησιμονήθησαν, περιορισθεῖσαι σήμερον εἰς ἀπλᾶς ἀνθολογικὰς ἐκδρομὰς καὶ διαχύσεις.

ΤΑ ΑΝΘΗ

Θεὸς ἔπλασε τὰ ὄρη, διὰ νὰ δεῖξη τὴν ἰσχὺν του. Ἐπλασε τὸν ἥλιον, διὰ νὰ δεῖξη τὴν καλλονὴν του. Ἐπλασε τοὺς οὐρανοὺς, διὰ νὰ δεῖξη τὴν πανταχοῦ παρουσίαν του. Ἐπλασε τὰ πολύτιμα μέταλλα, διὰ νὰ δεῖξη τὸν πλοῦτόν του. Ἐπλασε τὰ ἡφαίστεια καὶ τοὺς κερανοὺς, διὰ νὰ δεῖξη τὴν μέλλουσαν φοβερὰν δικαιοκρίσιαν του. Ἐπλασε τέλος τὰ ἄνθη, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ. Τί πράττομεν ἡμεῖς, ὅταν τὸ αἶσθημα ὑπερχειλιζῆ ἀπὸ τῶν ψυχῶν μας, αἱ δὲ λέξεις μας φαίνονται ἀνεπαρκεῖς; Δρέπομεν ἐν ἄνθος καὶ τὸ προσφέρομεν εἰς τὸ ὄν τὸ πεφλημένον. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπράξεν ὁ Θεὸς ὡς πρὸς ἡμᾶς. Ἐστόλισε τὸν βίον μας ὅλον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος με ἄνθη, διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζουσαν πάντοτε τὴν ἀγάπην του.

Ἐρχόμεθα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἄνθη συναντῶμεν ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ βίου. Παιῖδες, κυλιόμεθα εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν. Νεάνιδες καὶ νεανίαι, με ἄνθη κοσμοῦμεν τὰ στήθη, ὡς με τὸ ὠραιότερον ἔμβλημα τῆς ἀγνεύας καὶ τῆς νεότητος. Νυμφευόμεθα, καὶ ἀνθοδέσμας μᾶς προσφέρουσι οἱ φίλοι. Ἀσθενοῦμεν, καὶ ἄνθη τοποθετοῦν παρὰ τὴν κλίνην μας. Ἀποθνήσκομεν, καὶ στεφάνους καταθέτουσιν ἐπὶ τοῦ μνήματός μας. Καὶ ὅ,τι δὲ μᾶς προσμένει πέραν τοῦ τάφου, τί ἄλλο εἶνε παρὰ τὰ ἄνθη τὰ μυρίπνοα, τὰ ἄνθη τοῦ Παραδείσου; Ὅ τὰ ἄνθη τὰ εὐχρωμα, τὰ παμφίλιτα, τὰ ἔρατεινά! Αὐτὰ εἶνε τὸ παίγνιον τοῦ παιδίου, τὸ βιβλίον τοῦ φυσιοδίφου, τὸ πρόβλημα τοῦ φιλοσόφου, τὸ κύπελλον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πίνει τὸν ἐνθουσιασμόν ὁ ποιητής. Τὰ ἄνθη εἶνε εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς φύσεως ὅ,τι τὸ «**ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν**» εἶνε ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Τὰ ἄνθη εἶνε τὸ «**Ἀμήν**» εἰς τὴν ἱεράν λειτουργίαν τῆς δημιουργίας.

ΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Τὰ ἄνθη πρῶτα καὶ μάλιστα δύναται νὰ μᾶς συστήσωσι τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν. Διὰ πόσων δυσκολιῶν ἀναπτύσσεται τὸ ἄνθος! Σκόληρες καὶ κάμπαι καὶ ἀρπακτικὰ πτηνὰ καὶ ἀποξηραντικὸς καύσων καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐχθροὶ ἐνεδρεῦσιν τὸ μικροσκοπικὸν τοῦ δάσους ἀνθύλλιον. Ἄλλ' ὁ Θεὸς προνοεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀποδιώκων τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀναπτύσσων τὸ ἄνθος. Καθὼς αἱ στοργικαὶ μητέρες καταστολιζοῦν με κατὰλευκα ἢ ρόδινα ἢ κυανὰ ἢ ἄλλου χρώματος φορέματα τὰ πεφλημένα τῶν τέκνα· καθὼς ὁ πατριάρχης Ἰακώβ εἶχεν ἐνδύσει με χιτῶνα ποικίλον τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τῶν γηρατειῶν του, παρομοίως καὶ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐνδύει με στολὰς λευκάς καὶ κυανὰς καὶ πορφύρας καὶ πολυχρόμους τὰ ἐφήμερα ἄνθη, τὴν στολὴν τῶν ὁποίων οὐδὲ ὁ φιλόκοσμος

Σολομὸν ἐνεδύθη ἐν ὄλῃ τῇ δόξῃ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ του.

Καὶ τώρα. Ἐὰν τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπλούστατος χόρτος, σήμερον ὦν καὶ αὔριον εἰς κλίβανον ριπτόμενος, ὁ Θεὸς τόσον ὠραῖα ἐνδύει καὶ αὐξάνει καὶ τρέφει καὶ ποτίζει, δὲν πρέπει, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναθέωμεν τὰς ἐλπίδας μας εἰς τὸν Θεόν, πιστεύοντες ἀδιστακτως, ὅτι ὁ φροντίζων περὶ τῶν ἡμεροβίων ἀνθυλλίων, πολλῶ μᾶλλον καὶ περὶ ἡμῶν, τῶν λογικῶν του καὶ ἀθανάτων πλασμάτων, οὐ φροντίζει; Διατί ἀδημονεῖς καὶ εἶσαι μικρόψυχος, ὦ χριστιανέ; Πρὸς τί αὐταὶ αἱ ἡμερικαὶ καὶ νυκτεριναὶ μέριμναι καὶ ἀγωνίαι περὶ τοῦ τί θὰ φάγης ἢ τί πίης ἢ τί θὰ περιβληθῆς; Δὲν πιστεύεις λοιπὸν σὺ εἰς Θεὸν Πατέρα; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ Θεὸς σου δὲν εἶναι ὅμοιος με τοὺς ξυλίνοὺς καὶ μαρμαρίνοὺς θεοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν, οἵτινες ὀφθαλμοὺς εἶχον καὶ δὲν ἔβλεπον, καὶ ὄτα εἶχον καὶ δὲν ἤκουον, καὶ πόδας εἶχον καὶ δὲν περιεπάτουσαν; Παῦσαι λοιπὸν ἀπογινώσκων.

«Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῆζομεν τούτων ἀπάντων». Ὁ μὴ φεισθεὶς τοῦ υἱοῦ του τοῦ ἀγαπητοῦ, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν θυσιάσας, πῶς δὲν θὰ χάριση εἰς ἡμᾶς τὰ ἐπουσιώδη καὶ τὰ δευτερεύοντα; Ὁ στολίσας ἡμᾶς με σῶμα καὶ ζωογονήσας με πνεῦμα, πῶς δὲν θὰ μεριμνήσῃ καὶ περὶ τῶν μέσων τῆς διατροφῆς καὶ συντηρήσεως τῶν συστατικῶν ἡμῶν στοιχείων; Ἐγείρου καὶ θάρρει! Καὶ ὅσας βλέπεις τὰ κρῖνα τῶν ἀγρῶν, ἅτινα, πλήρη ἐλπίδος εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, εἰσδέχονται εἰς τὰ ἀφρόδη πέταλά των τὴν ζωογόνον οὐρανόθεν δρόσον, καὶ πλήρη σθένους ὀρθοῦνται εἰς τὸ στέλεχος των, ἀτένιζε καὶ σὺ πρὸς τὸν τὰ πάντα τρέφοντα Θεὸν καὶ διδάξου τὴν ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίδα.

Ἄλλ' ἡ θεωρία τῶν ἀνθέων ἄς σὲ διδάξῃ καὶ ἐν ἄλλο μάθημα: τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ Προφητάναξ: «**Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει**». Καὶ ὁ Ἡσαΐας ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ: «**Πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου**». Οὐδὲν εὐδραυστότερον ἀνθους. Μαραίνεται ἐνῶ τὸ ὀσφραϊνόμεθα. Γεννᾶται εἰς τὸ χῶμα καὶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χῶμα. Ἡ ρίζα του εἶναι κερωσμένη εἰς τὸν τάφον διαρκῶς. Παρομοίως καὶ ἡμεῖς. Ἰδὲ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον κρῖνον πόσον ἀγέρωχος προβάλλει εἰς τὴν γωνίαν καὶ πῶς ἐναβρύνεται διὰ τὴν λευκὴν του καλλονὴν. Παρατήρησον καὶ τὴν τριανταφυλλέαν ἐκείνην πῶς ὑψοῦται μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ πῶς, πλήρης πορφύρων καὶ εὐωδιστάτων ρόδων, ὡς βασίλισσα εἶναι ἐστολισμένη. Φεῦ! Ἡ καλλονὴ αὕτη καὶ τὸ ἄρωμα θὰ διαρκέσουσιν μόνον ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας, ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς! Ἐπειτα; Ἐπειτα λυσσαλέος βορρᾶς θὰ φυσήσῃ καὶ τὰ ἄνθη θὰ μαρανθοῦν. Θὰ πέσουν τὰ φύλλα, θὰ γυμνωθῇ τὸ πρέμνον, θὰ συντριβῇ τὸ στέλεχος καὶ οὐδὲ κἂν θὰ δύναται τις αὔριον νὰ δεῖξη τὸν τόπον των. Οὕτω καὶ τὰ ἀνθρώπινα παρέρχονται. «**Πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου**». Σήμερον εἶσαι ὑγιής καὶ ἀκμαῖος. Σφύζει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου καὶ ἡ καρδία σου κοχλαίζει. Εἶσαι ἀγγελίον ζωῆς. Εἶσαι πλούσιος. Εἶσαι ἐνδοξος. Εἶσαι

ὠραῖος. Ἄλλὰ μὴ ὑπερηφανεύεσαι. Μία νύξ, ὡς λέγει πον ὁ Μ. Βασίλειος, ἢ εἰς πυρετὸς ἢ μία περιπνευμονία ἢ μία πλευρίτις καὶ «**τὸ ἄνθος ἐξέπεσε**». Καὶ εἶθε νὰ ἐπήροχοτο ὁ ἀναπόφευκτος μαρasmus κατὰ τὸ γῆρας μόνον! Ἄλλ' ἡμεῖς εἶδομεν πολλάκις καὶ νέους, καὶ νεάνιδας, καὶ παῖδας, καὶ βρέφη, ὡς χθεσινούς κάλυκας προῶρος νὰ ἀπομαραίνωνται πρὶν ἀνθίσουν, νὰ ἀποθνήσκουν πρὶν ζήσουν, νὰ δύουν πρὶν ἀνατεῖλουν, νὰ ξηραίνωνται πρὶν ἀναφυοῦν. Ἀληθῶς πρὸς ἄνθη ὁμοιάζει ἡ ἐπίγειος ἡμῶν ζωὴ. Διὰ τοῦτο, ἄς μὴ κανχόμεθα, οὔτε ἐπὶ πλοῦτου ἀδηλότητι, οὔτε ἐπὶ ἀξιώμασι καὶ δυναστείαις, οὔτε ἐπὶ εὐμορφίᾳ καὶ εὐπρεπείᾳ προσώπου, οὔτε ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τῶν φθαρτῶν καὶ προσκαιρῶν ἀγαθῶν. Ἄλλ' ὅσας πρὸς ἄνθος τι πλησιάζομεν καὶ ὀσφραϊνόμεθα αὐτὸ ἢ ἐγκομβόνομεν εἰς τὴν κομβιοδόχην, ἄς ἐνθυμώμεθα, ἀναγνώστα, ὅτι ὡς ἄνθη θὰ παρέλθωμεν καὶ ἡμεῖς.

Θὰ παρέλθωμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλὰ θὰ μεταφτευθῶμεν εἰς τὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος. Καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τρίτον δίδαγμα, ὅπερ μᾶς προσφέρουσι τὰ ἄνθη: ἡ προσδοκία τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

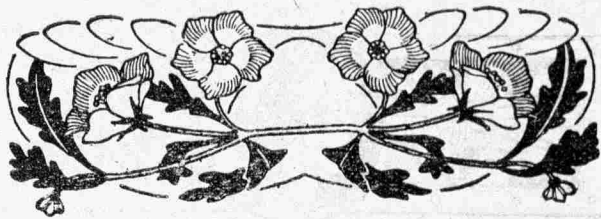
Ὁ μέγας βοτανολόγος καὶ φυσικὸς Buffon εὐρίσκειτο εἰς τὰς τελευταίας στιγμᾶς τοῦ ἐπιγείου του βίου. Βλέπων δὲ περίξ τῆς κλίνης του τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του νὰ κλαίουν ἀπαρηγόρητα διὰ τὸν πλησιάζοντα σκληρὸν χωρισμόν, παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ τὸν καταβιάσωσιν εἰς τὸν πλούσιον κηπὸν του, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὰ ἀγαπητά του ἄνθη διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἐκεῖ δὲ, δακτυλοδεικτῶν εἰς τοὺς οἰκείους του μίαν ὀλόγυμον ροδὴν, ἣτις πρό τιμῶν μηνῶν ἦτο καάφορτος ἀπὸ ρόδα καὶ τώρα ἔκειτο ὡσεὶ νεκρὰ διὰ τὸ φθινόπωρον, τοῖς εἶπε: «**Βλέπετε αὐτὴν τὴν ροδὴν τὴν μαρανθῆσαν καὶ οἶονεὶ νεκράν; Τοιοῦτος θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον. Πλὴν μὴ θρηνητε: διότι ἡ ἀνοιξὶς καὶ πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἡ ροδὴ θὰ ἀναζήσῃ**».

Ναί, φίλτατε ἀναγνώστα. Ἡ ἀνοιξὶς θὰ ἐπανέλθῃ καὶ θ' ἀναζήσωμεν. Ἄν ἡ ἐπιφάνεια διαρκῶς ἀλλοιοῦται, ἀλλὰ τὸ βάθος μένει τὸ αὐτό. Ὁ θάνατος δὲν θὰ μᾶς μαράνη, παρὰ προσκαιρῶς· ἀλλὰ θ' ἀναστηθῇ καὶ πάλιν ἡ ψυχὴ μας, θ' ἀναστηθῇ τὸ σῶμά μας. Ἀπὸ τὸ σπέρμα τῶν φυτῶν λάβε παράδειγμα. Θ' ἀναστηθῶμεν λοιπὸν καὶ θ' ἀναθάλωμεν καὶ πάλιν. Καὶ θ' ἀναθάλωμεν πνευματικοί, ἀεῖζωοι, ἀμάραντοι, πάγκαλοι, δυνατοί, ἀκτινοβόλοι, οἷος ἦτο ὁ πρωτότοκος ἡμῶν ἀδελφός, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων. «**Οἶδαμεν γάρ, σημειοὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομηθῇ ἐκ Θεοῦ ἔχομεν οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς**». Οἰκία σκήνους καὶ σκηνὴ πρόσκαιρος εἶναι ἡ ἐπίγειος ἡμῶν ὑπαρξίς. Οἰκοδομὴ στερεὰ καὶ αἰωνία καὶ ἀχειροποίητος ἐξ αὐτῆς μετὰ θάνατον θ' ἀναβλαστήσῃ. Φερέοικοι καὶ πλάνητες ζῶμεν ἐνταῦθα ὡς οἱ νομάδες καὶ σκηνίται. Μονίμως θὰ κτιοκῆσωμεν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Εἴμεθα ἐδῶ ἄνθη ἡμεροβία, ζῶντα ὡς ἐν ξένῳ πρὸς ἡμᾶς θερμοκηπίῳ, Ἄλλ' ἐκεῖ ἐπάνω θὰ φυτευθῶμεν ὑπὸ τῆς δεξιᾶς τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰς τὸ πραγματικὸν καὶ οἰκτεῖον ἡμῶν ἔδαφος.

Manchester.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος

**Ἡ ΕΟΡΤΗ
ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ**

ΝΕΤΕΙΑΕ και ἐφέτος ὁ μὴν τῶν ἀνθέων και τῶν πτηνῶν, ὁ μὴν τῶν ἀρωμάτων, τῆς μουσικῆς και τοῦ ἔρωτος, ὁ προσφιλέτης μὴν τοῦ Μαΐου, ἀμετάβλητος ὡς πάντοτε, πτερνιστήρ πάσης ἐρώσης καρδίας.

Και πάλιν τὰ δένδρα, ὡς νεαραὶ νύμφαι, σκορπίζουσι, δίκην λευκῆς χιόνος, τὰ πάλλευκα πέταλά των, τὰ σμήνη τῶν χελιδόνων και πάλιν ἠδὺ τερετίζουσι, και τὸ καλλιμελές τῆς ἀηδόνος ἄσμα ἀντηχεὶ και πάλιν ἐν τῇ μελαγχολικῇ γαλήνῃ τῆς βραχυνθείσης νυκτός. Θύρσοι ἴων, κωδῶνια ἀνθεμίδος, νάρκισσοι, κρίνα και ἀνεμώναι, ἀρωματίζουσι τὸν ἀέρα, και ἡ κυανὴ μουσωτὶς διανθίζει και πάλιν τὸν πράσινον τῶν λειμώνων τάπητα. Ὁ οὐρανὸς χρωματίζεται ὑπὸ ἠδέως κυανοῦ, ἡ χλόη εὐωδιά, ἡ ἀμυγδαλῆ ροδίζει, ἡ φύσις ὅλη μειδιᾷ. ὦ! χαῖρε, Μάϊε, χάρμα τῶν μηνῶν, Μάϊε τρισήδιστε.

Ἡ πρὸς τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου ἀγάπη ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων χρονολογεῖται πρὸ χιλιᾶδων ἐνιαυτῶν και ἴσως εἶναι εὐσεβὲς λείψανον τῆς εὐλαθείας τῶν πατέρων μας πρὸς τὴν Χλωρίδα, τὴν θεὰν τῶν ἀνθέων, ὑπὲρ ἧς και ἰδαιτέρας ἑορτάς, τὰ Ἀνθεστήρια, ἐτέλουν κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα, ὅστις ὅμως, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν φιλολόγων, δὲν συμπίπτει μετὰ τοῦ ἡμετέρου Μαΐου.

Ἀλλὰ μὴ, πρὸς Θεοῦ, περικαλλεῖς τοῦ «Ἄπ' Ὅλα» ἀναγνώστρια, νομίζετε ὅτι προτίθεμαι νὰ διαταράξω τὴν χαρὰν και εὐθυμίαν, ἣν ἡ ἀνθοδέσμη τῆς πρώτης Μαΐου σὰς ἐπροξένησε, διὰ βαρέων και σοβαρῶν ζητημάτων φιλολογικοαστρονομικῶν. Εὐτυχῶς δὲν εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, οἵτινες ἀφιέρουν τὸν φιλοπαίγμονα τοῦ Μαΐου μῆνα εἰς τὸ γῆρας, τὴν φρόνησιν δηλονότι και τὴν σοβαρότητα. Μᾶς ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι και οἱ πικτέρες ἡμῶν ἐώρταζον τὴν ἑορτὴν τῆς νεότητος και τοῦ ἔαρος, και ὅτι και ἐκεῖνοι ἐξήρχοντο τὴν παραμονὴν ἀφ' ἐσπέρας εἰς τοὺς ἀγροὺς και τοὺς κήπους πρὸς συλλογὴν ἀνθέων, ἐξ ὧν ἐπλεκον τοὺς διὰ τὰς ἀνθεοφορούσας κόρας ἀναγκαίους στεφάνους.

Ἐν Ἐάνθη, ἐν τῇ γλυκυτάτῃ Ἐάνθη, ἐν ἣ ἐπὶ ἐξαιτίαν ἐφιλοξενήθη, παρετήρησα, ὅτι τὸ πλῆθος δὲν ἐξήρχετο διὰ νὰ πιάσῃ τὸν Μάϊον ἀφ' ἐσπέρας, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ, ἀλλὰ τὴν νύκτα περὶ τὸ μεσονύκτιον. Τίνος ἔνεκεν; Ἀρὰ γε διότι ἡ ἀστρονομικὴ ἡμέρα ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἢ διότι τὸ σκότος αὐτοῦ ἐπαυξάνει τὴν ἐπιτυχίαν; Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ δρίσω. Μαθηματικώτατον τὸ ἐν, πρακτικώτατον τὸ ἄλλο. Πρὸς τούτοις αἱ Ἐάνθιαι κόραι πιστεύουσιν, ὅτι ἡ δρόσος τοῦ Μαΐου ἐπιδρᾷ λυσιτελῶς ἐπὶ τῆς καλλονῆς, δι' ὃ συνειθίζουσι νὰ νίπτωσι διὰ τῆς ἐπὶ τῶν χόρτων μαΐτιδος δρόσου τὸ πρόσωπόν των. Ἐὰν ὄντως εἰς τοῦτο ὀφείλῃ τὸ ἀλαβάστρινον πρόσωπόν των τὴν μαρμαρυγὴν του, και ἡ ροδόπλαστος παρεῖα τὴν ἀβρότητα και δρο-

σερότητά της, σὲ τὸ συνιστῶ, φιλιτάτη ἀναγνώστρια, μετὰ πεποιθήσεως περισσοτέρας τῆς τοῦ ἱατροῦ Lecomte ἐν τῇ συστάσει τῶν κοσμητικῶν ὑδάτων και ἀρωμάτων τοῦ μυρεψείου «Ninon».

Ἀπανταχοῦ ὅμως ὑπάρχει ἔκπαλαι ἡ συνήθεια, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου οἱ εἰς τὰς ἐξοχὰς ἐξερχόμενοι κάθηνται οὐχὶ ἐπὶ καθισμάτων, ἀλλὰ καταγῆς, ἐπὶ τοῦ χόρτου.

Ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἐώρταζον τὴν ἑορτὴν τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου. Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἀπεκάλουν τὸν Μάϊον μῆνα τῆς εὐθυμίας και οἱ Ἀγγλο Σάξωνες τοὺς ἠδὺ (tri-milki). Ἦτο ὁ μὴν τῶν ἡδονῶν τῶν ἐπὶ μεγάλου Καρόλου Γάλλον και ὁ μὴν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν τῶν παρὰ τὸν πόλον Ἴσλανδῶν.

Ἐν Γερμανίᾳ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Μαΐου αἱ κόραι, φέρουσαι κλαδίσκους ἀνθέων, ἐπεσκεπτοντο ἐν σώματι τὰς φίλας των τὰς νυμφευθείσας κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, δηλαδὴ ἀπὸ Μαΐου εἰς Μάϊον.

Πολλαχοῦ τῆς Γαλλίας ἕκαστον χωρίον ἐξέλεγε και ἀνὰ μίαν βασιλίσσαν τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου. Θελκτικὴ βασιλεία, ἣν ἡ νεκρὰ κόρη ἐξήσκει ἐν τῇ ἐκτελέσει πράξεων θεαρέστων. Αὕτη εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ συμφιλιώνειν τοὺς γείτονας, οἵτινες ἐζηλοτύπουν και ἐμίσουν ἀλλήλους. Ἐδικαιοῦτο νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν παλινῶρθωσιν ἀδικίας και συνέλεγεν ἐράνους χάριν τῶν πτωχῶν και ἀπόρων.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξέλεγον ἀπανταχοῦ βασιλίσσας τοῦ Μαΐου, ὧν ἡ φιλόφρων ἐξουσία παρετείνετο δι' ὅλου τοῦ ἔτους.

Ἄλλαχοῦ πάλιν οἱ νέοι ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ἐπαύλεων, ἐνθα ἐκεῖνη ὑπνωττεν ἠδυσόνειρον ὕπνον, ὅπως ἀναθέσσωσι στεφάνον ἐρυθρῶν ρόδων ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς αὐτῆς. Ὁ φόρος αὗτος τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου, ἐπιτρεπόμενος και ὑπὸ τῶν αὐστηροτάτων ἠθῶν μητέρων, ἐμπεδοῦται και ἐν τῇ χρυσῇ μας νεολαίᾳ τῆς σήμερον, μεθ' ὅλης τῆς ποιητικωτάτης ἀγνότητός του.

Και διατί νὰ ἐμποδίζηται εἰς τοὺς ἱπποτικούς τῆς ἐποχῆς μας νέους νὰ καταθέτωσιν εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐκλεκτῆς των τὰ τὴν ἀγνότητα και τὸ μύρον τῆς νεαρᾶς των καρδίας συμβολίζοντα ἄνθη; Ἡ διατί νὰ μὴ ἐπιτρέπηται εἰς μίαν κόρην νὰ κοσμηῇ διὰ κλαδίσκου ἀνθεμίδος τὴν κομμοδόχην τοῦ ἐκλεκτοῦ της; Εἰπέ, σὺ, ὦ ρικνὸν και δύσχο-

Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὸν Μάϊον.

λον γῆρας, εἰπέ, τίς ἐξ ὧν δὲν ἐνθυμεῖται μὲ παλμοὺς εἰσέτι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, καθ' ἣν παρὰ τὸν κορμὸν πυκνοφύλλου δένδρου ἐξοχικοῦ τινος τοπίου, ἐδέχθη κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου παρὰ τῶν χειρῶν ἐκεῖνης τὸ πρῶτον ἄνθος; ὦ! δὲν λησμονεῖται ἡ στιγμὴ ἐκεῖνη, ὡς δὲν μαραίνεται και τὸ ἄνθος! Στιγμαὶ πλήρεις ποιήσεως και μεγαλείου, στιγμαὶ δραπέτιδες τοῦ Παραδείσου και τῆς ἀθανασίας, πλὴν οἱμοὶ και στιγμαὶ παροδίτιδος εὐτυχίας!

Πλὴν σιωπῆ... Κρότος ἀμάξης... Τὸ ἄρμα τοῦ Μαΐου πλήρες στεμμάτων. Ποίους θὰ στέψη; Ὅλους ὑμᾶς, ὅσους σὰς εἶδεν εἰκοσάκις ὁ προσφιλέτης σας Μάϊος. Ἐμπρός τρέξατε κατόπιν αὐτοῦ, διεκδικήσατε ἐπαξίως τὸν στεφάνον τοῦ εἰκοστοῦ σας Μαΐου τρέξατε κατόπιν αὐτοῦ ἀνὰ τὰ ἀνθοστεφῆ τοῦ Βοσπόρου τοπία τρέξατε, θὰ σὰς διαφύγῃ εἰς τὰ πυκνὰ τοῦ χειμῶνος νέφη και τὰς χιονοθύελλας τοῦ Βορρᾶ. Τρέξε, χρυσῆ των ὀνείρων μου νεότης τρέξε, ἐγὼ σὲ παρακολουθῶ, ἐσὺ μὴ μὲ λησμονήσης.

Εὐχάριστος ἐνασχόλησις.

Η ΝΥΦΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Τὴν νύκτα αὐτὴ τὴν μυρωμένη,
ποῦ μόνον λίγαις ὥραις ζῆ,
ἀντὶ σὰν πάντα χωρισμένοι,
ἂν ἐπερνούσαμε μαζί,

Σφιχτὰ πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι,
ἂν παίρναμε ὅλο χαρὰ
τὸν δρόμον ποῦ θεὸς νὰ μᾶς φέρῃ
σὲ περιβόλια δροσερά,

Κοντὰ σ' ἐδάφη, φουντωμένη
ἢ σὲ μικρὴ πορτοκαλλιά,
θὰ βρίσκαιμεν ἀνθροστρομένη
ἀγάτης ἤσυχῃ φωλιά.

Θὰ κάθουσιν καὶ σὺ κοντὰ μου,
ἔμμορφη, γελιαστή, καλή,
θεὸς νάγερονες σ' ἐνά γόνατά μου
τὴν καστανὴ σου κεφαλή.

Μὲ δυὸ ματάκια λιγωμένα,
μάτια ποῦ παίρνουν κάθε νοῦ,
μὰ θεὸς νὰ κῦτταζες ἐμένα
καὶ μὰ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.

Καὶ σὰν νὰ μ' εἶχε μαγευμένο
τόσης ἀγάτης σιωπῆ,
ἀπὸ τὸ στόμα μου κλεισμένο
τὸ μίλημα θάχε κοπῆ.

Μόνον θεὸς νάπλωνα στὸ πλάι
στὴν κάτασπρη πορτοκαλλιά
καὶ μ' ἀνθὴ θάπλεκα τὸ Μάη
ς τὰ μακρὰ σου τὰ μαλλιά.

Θὲ νάσμιγ' ἢ ἀναπνοή σου
μὲ τὸν ἀνθῶν τὴν μυρωδιά,
μὲ τὰστρα ἢ χρυσὴ ψυχὴ σου,
μὲ τὴν καρδιά μου ἢ καρδιά.

Τὰ μάτια σου πλειὰ θὰ σφαλοῦσαν
καὶ τότε ἡμερὰ, ζεστὰ
τὰ χεῖλη μου θεὸς νάκουμποῦσαν
στὰ βλέφαρά σου τὰ κλειστά.

Σὲ λίγο τὰστρα ἕνα-ἕνα
θεὸς νάφευγαν τρεμουλιαστὰ
θεὸς νάνοιγαν δροσολουσμένα
ὅλα τὰ ἀνθὴ τὰ κλειστά.

Καὶ τὰ πουλιὰ βαθειὰ κουρμιμένα
μέσ' τὰ κλαδιὰ τῆς λυγαριῆς
θὰ τραγουδοῦσαν ταιριασμένα
τὴ Νύφη τῆς Πρωτομαγιάς.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΪ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ (κατὰ τὸν Leconte de Lisle)

Τοῦ Μάϊ τὰ τριαντάφυλλα ἀπάνω 'στὸ κλωνάρι,
τὰ γιασεμιά, τῆς λεμονιάς τὰ ἀνθὴ τὰ δροσάτα,
δὲν ἔχουν μῦρο πειὸ γλυκό, δὲν ἔχουν τόση χάρι
'σάν τὴν δική σου τὴν πνοή, γλυκειὰ γαλανομάτα.

Κορόλλι εἶναι τὰ χεῖλη σου· τὸ γέλιο σου στὴ χάρι
περὶ τὸν ἦχο τοῦ νεροῦ, 'στὰ χόρτα τὰ δροσάτα,
τῆς λεμονιάς 'σάν τῆς κουρεῖ τ' ἀγέρι τὸ κλωνάρι,
καὶ τοῦ πουλιοῦ ποῦ τραγουδεῖ γιὰ σέ, γαλανομάτα

Καὶ ὁμως τοῦ τριαντάφυλλου τὸ μῦρο 'στὸ κλωνάρι
ὁ ἄνεμος 'στῆς λεμονιάς τὰ φύλλα τὰ δροσάτα
καὶ τὸ τρεχάμενο νερό, ποῦ τραγουδεῖ μὲ χάρι,
εἶν' ἀπὸ σέ πειὸ σταθερό, κακιὰ γαλανομάτα.

'Απ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε μὲ σέ, γαλανομάτα,
τὸ φίλημ' ἀπ' τὰ χεῖλη σου ποῦ ἔχει τόση χάρι,
τὸ μῦρο τὰ τριαντάφυλλα ἐγάζαν τὰ δροσάτα
καὶ τὰνθὴ τῆς ἢ λεμονιά 'στὸ κάθε τῆς κλωνάρι,

Καὶ τὸ πουλὶ δὲν τραγουδεῖ γιὰ σέ, γαλανομάτα
ἀνάμεσα 'στῆς λεμονιάς, 'στοῦ ρόδου τὸ κλωνάρι
οὔτε ροδίξει ἢ ἀγγὴ 'στὰ χόρτα τὰ δροσάτα
δὲν κελαρύζει τὸ νερό τοῦ λειβαδιοῦ μὲ χάρι.

ὦ! εἶθε, πεταλοῦδα, σὺ ἐλεύθερη 'στὴ χάρι
νὰ ξαναγύριζες σὲ μέ, γλυκειὰ γαλανομάτα,
καὶ θάξῃ πάλι ἢ λεμονιά τὰ ἀνθὴ τὰ δροσάτα
καὶ μῦρο τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Μάϊ 'στὸ κλωνάρι.

Α. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Α' ΜΑΪΟΥ

—Χαρήτε, τραγουδήσετε,
παιδιὰ καμαρωμένα,
νὰ ζήσετε, νὰ ζήσετε,
στολίδια τοῦ Μαγιοῦ.

Νὰ σᾶς χαρὴ ἢ μανοῦλά σας,
ἀφήσατε καὶ μένα
νὰ κόψω δυὸ τριαντάφυλλα
ἐνὸς ἀγγελουδιοῦ.

Σὰ σήμερὰ συνήθιζε
νάρχεται ἐδῶ μαζὴ μου,
νὰ παίζῃ μὲ τὰ ρόδα του,
στεφάνι νὰ φορῇ.

Τώρα χορταίνει ἀτάραχα
τὸν ὕπνο τὸ παιδί μου
καὶ τὸ στεφάνι του ἔρχομαι
νὰ πλέξω μοναχὴ . . .

— Γιὰτί σὺ δὲν τὸ ξύπνησες,
μανοῦλα, τὸ μικρό σου,
νὰ κόψῃ τὰ λουλούδια του,
μαζὴ μας νὰ χαρῇ;

'Εδῶ 'ναί κ' ἢ μανοῦλές μας
γιὰτί καὶ τὸ δικό σου
δὲν τῶφερες νὰ παίξουμε,
παρ' ἤλθες μοναχὴ;

— Τὴ μάνα ἐκείνη κλάψατε
ποῦ τὴν ἴδητε μόνη
χωρὶς παιδί τὴν ἀχαρῇ
εἰς τὴν Πρωτομαγιά.

Χαρᾶς δὲν εἶναι λουλούδα
ἐκείνα ποῦ μαζόνει,
ἐπάνω σ' ἕνα μίσμαρο
ἢ δόλια τὰ σκορπᾶ.

ΑΝΔΡ. ΜΑΡΓΙΖΩΚΗΣ

ἜΣΤΗΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
ΤΗΣ ΠΕΡΣΥΝΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Θυμᾶσαι σοῦλεγα : «Λευκὴ παρθένα,
σὺ ποῦ διαβάξεις κάθε καρδιά,
πές μου, νὰ ζήσης, πές καὶ σὲ μένα
ἂν τὸ πουλί μου μὲ ἀγαπᾷ.
»Χίλιες ὡς τώρα ἔχω ρωτήσῃ
καὶ χίλιες μοῦλανε τὰ αὐτά,
χίλιες μοῦ ἔχουνε μαρτυρήσῃ
τὸ πῶς ἐκεῖνο δὲν μ' ἀγαπᾷ.
»Μὰ σὺ ταῖς ψεύτραις αὐταῖς μὴ μοιάξῃς,
σύ, μαργαρίτα, εἶσαι καλή,
μὲς τὴν καρδιά μου μὴ μοῦ σταλάξῃς
τῆς μαύρης ζούλιας πικρὴ χολή».
Καὶ σοῦ μαδῆσαν τὰ δάκτυλά μου
τὰ φυλλαράκια σου τὰ λευκά,
μὰ τὸ στερνό των, ὦ συμφορὰ μου!
σκληρὰ μοῦ λέγει : — Δὲν σ' ἀγαπᾷ.
«Νὰ φᾶς τὴν γλῶσσά σου, βρωμολουλοῦδι,
τὸν λάρουγγά σου νὰ καταπιῇς,
ποῦ τὸ μικρό μου τὸ ἀγγελουῖδι
δὲν μ' ἀγαπάει θέλεις νὰ πῆς.
»Κρύψτην γιὰ σένα τὴν μαρτυριά σου,
μὴ σοῦ βασκάνω τὴν μαντική!
μοιρατζοῦ ψεύτρα, κρημνίσου, χάσου,
γλωσσοκοπάνα, εἶσαι κακή».
Συγχώρησέ με, λουλοῦδι, φῶς μου,
γι' αὐτὴ τὴν γλῶσσα τὴν βριστική...
Εἶν' συνήθεια τοῦ ψεύτη κόσμου
νᾶν' ἡ ἀλήθεια πάντα κακή.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΚΑΛΩΣ ΤΟΝΕ, ΤΟΝ ΜΑΗ!

Ὁ πιστικὸς ἐπρολαβε τὸν ὑπναρᾶ χωριάτη
Καὶ σὶ' ἀνθοστόλιστα βουνά, στοὺς κάμπους, στὲς
[ραχοῦλες,
ἄπλωσε τὸ κολάδι του τριγύρω στὲς βρυσούλες,
Ποῦ τρέχει γαλανὸ νερὸ σὰν οὐρανοῦ κοιμάτι,
Κι' ὀλόγυρα κυττάζοντας τὴν Φύσι νὰ γελᾷ,
Ἐνα τραγοῦδι τραγουδεῖ : — «Καλῶς τονε, τὸν Μάη!»

Τ' ἀρνάκια του χαρούμενα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πηδᾶνε,
Πότε στῆς μάννας τὸ βυζὶ καὶ πότε στὸ χορτάρι,
Καὶ πότε τρέχουν χαρωπὰ μ' εὐκνησιὰ καὶ χάρι
Καὶ στὸ κρυστάλλινο νερὸ νὰ δροσιστοῦνε πάνε.
Καὶ βλιάζει τὸ καθένα των, ὡσὰν νὰ τραγουδάη,
Τὸν Μάη χαιρετίζοντας : — «Καλῶς τονε, τὸν Μάη!»

Ὁ ζευγηλάτης στὸν ἀγρὸ τ' ἀλέτρι του γυρνώντας
Μὲ τὴν μακρειά του βούκεντρα τὰ βόδια του
[κεντρίζει

Καὶ τὸ ζευγάρι σιαθερὰ μὲ τὸ γυνί, ποῦ τρίζει,
Σχίζει τῆς γῆς τὸν ἀπαλὸν φλοιὸν ἀργοπατώντας.
Κι' ὁ ζευγηλάτης, βλέποντας τὴν Φύσι νὰ γελᾷ,
Τὸν χρυσομάλλη τραγοῦδεῖ : — «Καλῶς τονε, τὸν Μάη!»

Κάτω στὸν γέρω πλάτανο, στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
Ὁ νιὸς κ' ἡ νιά προβαίνουνε, τὸ χέρι μὲς τὸ χέρι,
Κ' ἐνῶ χαϊδεύει τ' ἀπαλὸ κεφάλι των τ' ἀγέρι,
Αὐτοὶ φιλιὰ τοῦ ἔρωτος ἀλλάζουν μυρωμένα
Καὶ βλέποντας τὸ κάθε τι γύρω νὰ τραγουδάη
Μὲ μιὰ φωνὴ κι' αὐτοὶ τὸ λέν : — «Καλῶς τονε, τὸν
[Μάη!»

Τί τραγουδάει ἀνάμεσα στὰ δένδρα τ' ἀγεράκι,
Ὅταν χαϊδεύῃ ἐρωτικά τὰ φουντωμένα κλώνια ;
Τί τραγουδοῦν ἀνάμεσα στὲς μυγδαλιὰς τ' ἀηδόνια,
Καὶ τὸ στερνὸ ποῦ ξεψυχᾷ στὸν οὐρανὸ ἀστεράκι ;
Ὅ, τι σὴν ῥάχι κι' ὁ βοσκὸς μὴ τὸν αὐλὸ λαλαίει ;
Ἐνα τραγοῦδι χαρωπὸ : — «Καλῶς τονε, τὸν Μάη!»

Κι' ὁ ποιητής, μὲ τὴν γλῆκειὰ τὴν λύρα του στὸ χέρι
Κάποιον σκεπτὸν ὀλόγλυκον, χαρμόσυνον ἀρχίζει
Μελωδικὰ κι' ἀνάλαφρα στὲς χόρδες νὰ τονίζει,
Καὶ τραγουδεῖ ὅ, τ' ἀνάμεσα στὰ κλώνια τὸ ἀγέρι,
Ὅ, τ' οἱ βρυσούλες καὶ τ' ἀρνιά κι' ὁ πιστικὸς λαλαίει
Μὲ τὴν γλυκειὰ φλογέρα του : — «Καλῶς τονε, τὸν
[Μάη!»

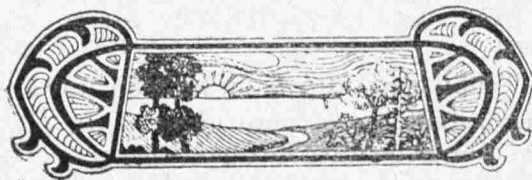
Τώρα κ' ἐμεῖς, ὦ νιοὶ καὶ νιές, ποῦ ἡ νειότη μᾶς γελαίει
Ἄς ψάλωμ' ὄλοι ὁμόφωνα : — «Καλῶς τονε τὸν Μάη!»

Ἰνέπολις.

ΤΑΣΟΣ ΒΙΔΟΥΡΗΣ

Ἀρχαία ἀνθοπῶλις.

ΣΤΟΝ ΚΕΑΤΧΑΝΑ

(Διὰ τοῦ Κερατίου Κόλπου)

Α'.

Λυστρῶ στὸ ἀπαλὸ νερὸ τοῦ
Κερατίου κόλπου τὸ δίκωπο
καίκι. Φεύγει σὰν σαῖτα εἰς τὴν
ρίχιν τῆς θαλάσσης. Καὶ δύο
χανούμισσες, μὲ μεταξωτὰ φο-
ρέματα καὶ μὲ ἀσπρη καλύπτρα
ἀραχνοῦφρασμένη σκεπασμένες,
πλέον τὸν Κεράτιον. Πηγαί-
νουν στὸν Κεατχανά.

— Τράβα ἀγάλια-ἀγάλια,
καϊκτοῦ μου !

Εἶνε ἀπομεσήμερο Κυριακῆς. Ἡ ἀγορὰ τοῦ Γα-
λατᾶ δὲν ἔχει τὴν καθημερινὴν ἀνθρωποπλημμυρά

καὶ τὴν κίνησιν ἐπάνω εἰς τὴν Γεφύραν. Ἐκίνη-
σαν. Μὰ στὴ παραλία εἶναι τὰ ἴδια τὰ καράβια σὲ
γραμμὴ ἀραδιασμένα μὲ τὰ ὑψηλὰ κατάρτια. Τί
ὄμοια ἡμέρα !

— Τράβα ἀγάλια-ἀγάλια, καϊκτοῦ μου !

Ὁ Κεράτιος ἀνοίγει εὐμορφα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Με-
γάλο τὸ Γεφύρι. Πρὸς τὸ μέρος τῆς Πόλεως εἶνε
πυκνὰ καὶ παρδαλὰ τὰ ξύλινα σπίτια. Ὁ ἀνατολι-
κὸς ρυθμὸς στὸ σχέδιο, σὴν ποικιλία καὶ στὸ στά-
σιμο παντοῦ κυριαρχεῖ. Καὶ ὄμοιατάτα τζαμιά ἀρ-
πάζουν τὴν ματιά σου. Τὸ Γενί-Τζαμί, τὸ Σουλτᾶν
Ἄχμετ, τὸ Σουλεῦμανέ ρίπτουν εἰς τὸν οὐρανὸν
ὡσὰν βέλη τοὺς πελεκημένους μιναρέδες των. Καὶ
συχνὰ πλάτανοι καὶ κυπαρίσσια πρασινίζουν τὸ
εὐμορφο πανόραμα. Ἐστὶ εὐμορφο καὶ σὰν νὰ
ἦσυχάζῃ, ἀπλώνεται εἰς κατοφρέσια τὸ Σεῖχουλι-
σλαμᾶτο μὲ τὴν πρασινάδα του.

Ἀπὸ τοῦ Γαλατᾶ τὸ μέρος εἶναι ὑψηλὰ καὶ ἀτα-
κα τὰ σπίτια. Εἶναι μεγάλα κτίρια, ποῦ δὲν ἔχουν
ὁμοιόμορφο εἰς τίποτε. Μόνος ὁ πύργος τοῦ Γα-
λατᾶ κινεῖ τὴν προσοχή σου καὶ ἐξακολουθεῖς τὸν
δρόμον σου.

— Τράβα ἀγάλια-ἀγάλια, καϊκτοῦ μου !

Αἱ γυναῖκες ἐξακολουθοῦν τὴν ὁμιλίαν των. Δε-
ξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὴν παραλία εἶνε ἀραγμένα
καράβια καὶ ἐμπορικὰ πλοῖα. Τώρα περνοῦν τὸ
παλιὸ Γεφύρι. Πρὸς τὰ δεξιὰ κολλοῦται ὁ «Κα-
σὴμ-πασᾶς» κάτω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ Ταταῦλα, καὶ
χαμηλὰ ἀπλώνεται ἐπὶ ὄμοιον λόφου τὸ ἵππογυ-
γεῖον τῶν Ναυτικῶν. Κάτω σὴν θάλασσαν νυσταγ-
μένο κάθεται ἓνα παλάτι. Ἡ παραλία εἶνε περιω-

ρισμένη. Δεξαμεναί, Ναύσταθμοί, Συνεργεία, Ναυπηγεία κατέλαβον όλην την άκρη της θαλάσσης. Καί ύψηλά ένας γυμνός κάμπος με όλόασπρο τζαμί στην κορυφή κυκλώνει τον τόπον αυτόν όλον.

Άριστερά ή κυρίως πόλις είναι περισσότερο όμορφή. Όπως είναι επτάλοφος ή Πόλις, έχει και επτά γύρους, επτά ράχεις, που ή μία άναρριχίζεται στην άγκαλιά της άλλης. Τώρα από το δεύτερο γέφυρι βλέπεις τα πυκνά και ξύλινα σπίτια, που συσσωρεύονται στα ύψηλά με πλέγμα στα παράθυρά των; Είναι συνοικίαι Τούρκων. Καί κάτω χαμηλά τα πλέον χειραφετημένα σπίτια είναι συνοικίαι των Χριστιανών.

Η θάλασσα εδώ όμοιάζει σαν λιμάνι. Πολεμικά πελώρια, θωρηκτά με τεράστια κανόνια, τορπιλικά μικρότερα είναι εδώ και εκεί άγκυροβολημένα. Καί βάρκες, άλλες με πανιά, άλλες με κουπιά, άλλες φορηγίδες και άπειρα καΐκια ίνεβοκατεβαίνουν. Όλοι αί γραμμαι αύται της ξηράς και της θαλάσσης, όλα τα χρώματα και όλα τα φώτα συμπλέκονται ζωηρά και ιδιότροπα εις ένα άρμονικώτατο σχέδιον της όλης αυτής λεκάνης. Αί χανούμισσαι έπαισαν να όμιλούν. Άρκοούνται να βλέπουν μόνον.

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Κατά διαστήματα στην παραλία προβάλλουν αί αποβάθραι. Έδώ άράζουν τα βαπόρια της μικράς συγκοινωνίας και παραπλεύρως των περιμένουν κομψές βάρκες και καΐκια. Πολλά έργοστάσια διακόπτουν εδώ την σειρά των σπιτιών και αί ελληνικαί συνοικίαι, τα ελληνικά σχολεία φαίνονται. Ύψηλά όμως εις τον λόφον μεγαλοπρεπώς προβάλλει το τζαμί Σελιμιέ και παρέχει το Φετιχ. Άκριβώς κάτω είναι το Φανάρι. Ω, αυτό το βλέπω με συμπάθεια ιδιαίτερα. Εις την πλατεία του αυτήν παρα το ήσυχον κήμα έπαιξα ένα καιρό, και έδω έκάμανε λεμβοδρομίας. Στο πλάγι του προβάλλει το Κήλ Βουρνού.

Τι κόσμος έχοντο σ' αυτά τα καιρνεία κάθε κυριακή, όταν έτελειωνε ή εκκλησία στο Πατριαρχείον! Καί από τους δυσκόλους χρόνους της δουλείας σώζονται ακόμη έρειπια τα μεγάλα σπίτια των άρχόντων και των δραγουμάνων, τα σπίτια των γερόντων άρχιερέων και των κληρικών, που όμιλούν του Γένους μας άξέχαστη σελίδα. Είναι το Φανάρι. Καί από την θάλασσα μόλις φαίνεται κρυμμένη ή καρδιά του Έθνους, το Πατριαρχείον... Ύψηλά μόνον εις την κορυφή ένα θαυμάσιο κτίριο εις ένα άόριστον ρυθμόν και μεγαλειό εκπροσωπεί το Έλληνικόν Έθνος, ή Μεγάλη του Γένους Σχολή. Όλόγυρά της σβυσθήτε τώρα άναμνήσεις μου!

Το καικι προχωρεί, αί γυναίκες εξακολουθούν να βλέπουν απαθώς τον ιστορικόν αυτόν τόπον, που τίποτε δεν τās συνδέει. Περνούν οι λόφοι, αί συνοικίαι, το Έβραϊκό νοσοκομείον και έφθασε το Άιβανσεράι. Έδώ καταβαίνουν από ύψηλά τα μεγάλα Κάστρα με τās τρομεράς επάλξεις. Το παλάτι του Βελισσαρίου ή τα Κύρου φαίνεται κατάντικρυ. Οι τύργοι εδώ κλείουν την Πόλιν των Βυζαντινών, όπου άλλοτε ήκμαζε το έξοχον παλάτι των Βλαχερνών και τώρα το άγιασμα της Θεοτόκου εξακολουθεί να άκμάζει εις την πίστιν των Χριστιανών. Άπ' εδώ άραιόνονται τα σπίτια. Είναι ή πόρτα του Κυνηγιού εις τους Βυζαντινούς. Άρχίζει έξοχη.

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

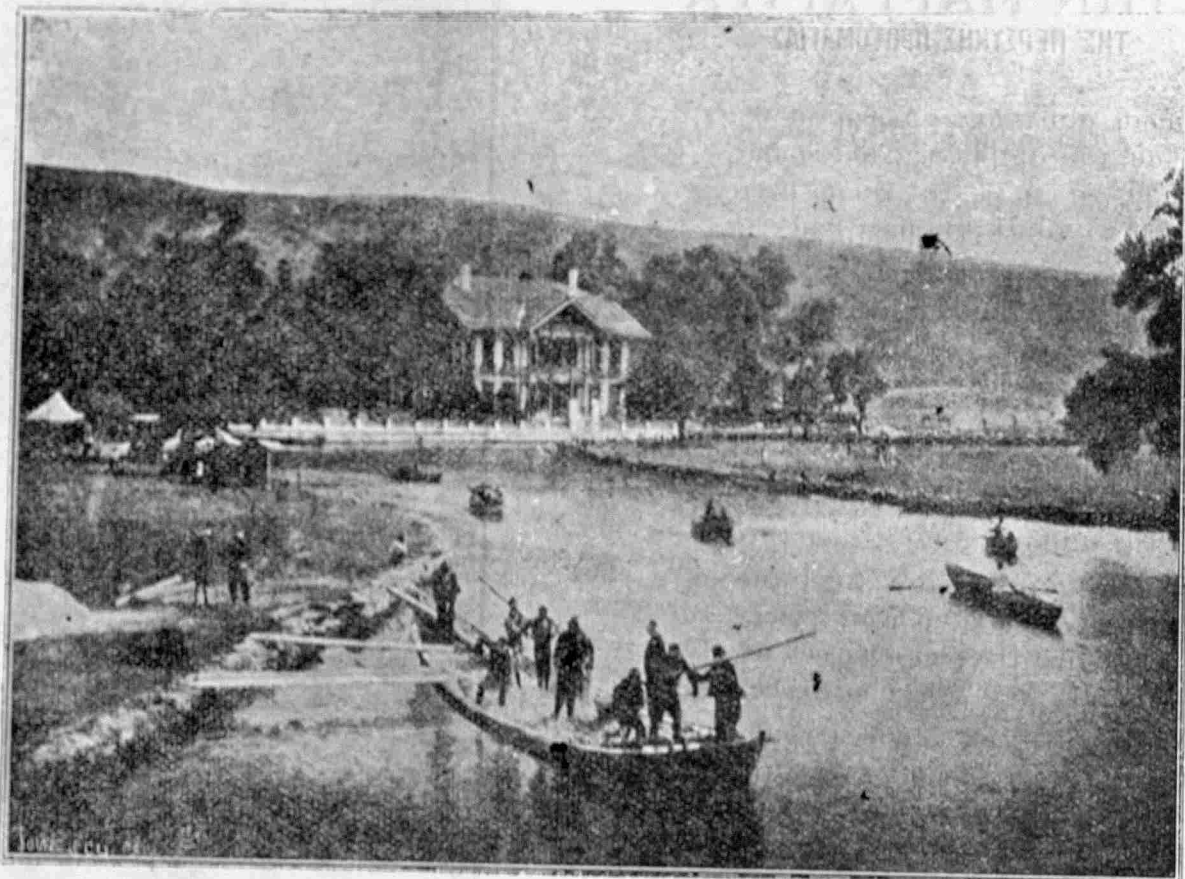
Β'.

Ο Ήλιος ήρρισε να κλίνη όπίσω από τα ύψηλά τζαμιά. Ένα φως πλέον θαμβό, ένα άγέρι δροσερότερο ήρρισε να πνήη από τον κόλπον του Κεατχανά. Φλόγες χρυσές ρίπτει σ' όλα τα παράθυρα του Ήλιου το βασιλευμένον. Καί αί χανούμισσαι τότε πρώτον συγκινούνται. Βλέπουν τα σύννεφα του ουρανού πώς ξεσχίζουσι και σκοραπούν τα χρώματά των, βλέπουν το πανόραμα και δεν όμιλούν. Κιττάζουν μόνον.

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Τα χρώματα έξεθώρησαν, νομίζεις. Σβύνουν αί γραμμαι όσον το καικι προχωρεί. Πέραν από τον αλκυρόμυλον, από το έργοστάσιο του Φεσχανά τραβιέται ο Κεράπιος και σχηματίζει κόλπον. Η άλλη όχθη δεν παρουσιάζει τίποτε ούτε εις την άποψιν ούτε εις την ιστορία. Άλλ' εις αυτήν την πλευράν της Πόλεως κάτω-κάτω βλέπεις εκείνο το τζαμί κατασπρο σαν νύμφη με μολυβένιους θόλους και με λευκάς στοάς στον γύρο; Είναι το Έγιοιτ. Ο τόπος, όπου επί βυζαντινών έπεσε ο σηματοφόρος και έδειξε το μέλλον του Ίσλαμ διά την Πόλιν.

Ίδε την θάλασσα πώς καθρεπτίζει του Έγιοιτ τα μνημεία. Ίδε τα κυπαρίσσια πώς πενθούν στα

Γλυκέα ύδατα (Κεατχανός).

κοιμητήρια. Γνωρίζεις αυτά τα λαξευμένα μαυσολεία; Είναι οι τάφοι των σουλτάνων. Στολισμένοι με όλόχρυσαι άραβικά συμπλέγματα, με άφιερώματα μεταξωτά με λόγια του Κοραίου. Άκοιμητοι κανδήλαι φέγγουν και πλούσια άρώματα της Άραβίας ευωδιάζουν τον ήσυχον τόπον. Ήσυχος γυαλός που δεν ταραίζει ποτέ τον ύπνον των νεκρών.

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Όσον παρακάτω προχωρείς, τόσο η θάλασσα τραβιέται. Έδώ κάπου-κάπου ή ξηρά σჩίζεται εις ευμορφά νησάκια καταπρασινά σαν λόχμαι. Καί κάπου δεν βλέπεις που σε φέρει ο γυαλός και που ή γη εκλείπει τον δρόμον. Μόνον από ύψηλά ένα γυμνό βουνό κλείει τον όρίζοντα και λοξός άνήφορος οδηγεί εις το χωριό Χαμηδιά. Κάτω όμως χαμηλά σα ναρκωμένη ή ήρεμία. Σ' όλητην άκρογαλιά είναι όλίγα σπίτια προς το Σουλχτιρι. Έχουν κλειστά και κοφασωτά παράθυρα, χαμηλά δένδρα, όσαν να έχουν κλειστά τα μάτια και κοιμούνται. Σιωπή και ύπνος τ' άγκαλιάζει.

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Εις την άντικρυνή πλευρά ύπάρχει περισσότερο ζωή. Εις την κορυφή προβάλλει το Πτωχοκομείον και χαμηλά στην παραλία έρχεται να δροσισθή ο κόσμος. Αί δύο γυναίκες ήσαν ευθυμότεραι εδώ. Άφήκαν τών στρατώνων, κάτι νεωρεία, και τώρα λοξοδρομοούν στον Κόλπον. Πώς φαίνεται ή Πόλις απ' εδώ! Σαν ζωγραφιά, σαν όνειρο μισοσβυσμένο!

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Τα νησάκια, σκεπασμένα με τα χόρτα, επλήθυναν μέσα στον Κεράπιον. Καλαμιές εδώ κ' έχει κλείουν τον δρόμον. Ω, τα νερά πώς δεν είναι πλέον ύμυρά, πώς ήλλαξαν την γεύσιν! Εις πολλά νησάκια εκτίσαν καλύβας, εκτίσαν φούρνους και κατασκευάζουν κεραμεία. Μυρρίζεις του χρώματος την μυρωδιά και τον καπνόν της κεραμίδας;

Κύτταξε! Σ' αυτή την μεγάλη, άνοστη και μαύρη βάρκα, που στέκονται εργάται με κοντάρια, βγάζουν λάσπη από το γυαλό διά τα τουβλα, διά τα κεραμεία. Κύττα, καϊκτοή, μη κτυπήση το καικι! Κύττα μη καθήσωμεν στο ριχό γυαλό, μη περιπλεκώμεν εις την καλαμιά, μη κολλήσωμεν στη λάσπη!

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Ο δρόμος όμοιάζει σαν περπατησιά φειδιού. Ένα βαθύ γαλάζιο και όκνο πανόραμο. Τα δύο βουνά άν ικρύ άφίνουν λάκκους σαν άβύσσους και πάλιν συνενώνονται να φιληθούν. Αί γραμμαι σβύνουν και ξαναφαίνονται. Χανονται τα χρώματα και ξαναδίδουν. Μέσα από τα βουνά αυτά ήσυχά ήσυχά κυλιόνται δύο ποταμοί, χωρίς το κύλισμα των ν' άκουσθή. Χύνονται στην άγκαλιά του Κερατίου κόλπου και γλυκαίνουν το νερό του. Ο ένας απ' άριστερά χύνεται στο Σουλχτάρι, και ο άλλος δεξιά χύνεται στον Κεατχανά.

— Τράβα αγάλια-αγάλια, καϊκτοή μου!

Γ'.

Ο Κεατχανός έράνη. Αί γυναίκες έφθασαν στο πρώτο παλάτι, που κοιμάται έξύπνητα στην ήρεμία του γυαλού. Ο Ήλιος έφυγεν όλότελα και αί γυναίκες εκλείσαν την όμπρέλλα... Κα αί χανούμισσαι, ρομβάζουσαι, λέγεις πώς μισοκοιμούνται.

Τα καΐκια και ή βάρκες επλήθυναν εδώ στο άνε βασμα του ποταμού Σιάς όχθας γύρω κόσμος όλος με τα γέλια, με λουλούδια, με τύμπανα και με κλαρίνα, τραγουδεί την άνοιξιν. Η ζωή έξύπνησεν εδώ. Κα σε κάθε συντροφιά του πλήθους, δύο τρεί άθιγγανίδες φέρον γέλια και άνομον έπιθυμία. Με παρδαλά βρόμικα βρακιά, με φουσκομένα στήθια και με άδιάντροπα κινήματα. Τα μάτια των στριφογυρίζουν σαν γαϊτάνι. Ω, άνάθεμάτες! Τον κόρδακα χορεύουν με λάγνη ματιά, με λίγνη λεκάνη, με λάγνα κινήματα.

Ηκουσες την μουσική αυτή! την παραλυμένη μουσική των γύφτων με πηδηχτό ρυθμό που ποικλλουν τα ταμπούρια; Δεν εύρίσκω τίποτε άρμονικό, ούτε σωστή νότα. Καί όμως ο σκοπός με γαυγαλίζει. Είναι ο Κεατχανελίδικος!

Όλίγα βήματα παρέκα άλλη συντροφιά τραγουδεί ευρωπαικά κομμάτια και τραγουδία. Άλλοι παρέκει όργιάζουν στο ποτό, στο ξελαρύγισμα και στα παιχνίδια. Σωστή Βαβυλωνία. Καί όμως τί σημαίνει; Σ αυτήν την Φύσιν εδώ όλα είναι ταιριασμένα. Έπάνω στα χαλάσματα των λεπτομερειών, πλέκει πάντοτε ή Φύσις παναρμόνιο το αιώνο σύμβολο της Δημιουργίας.

Πέρα εκεί στον μακρονό βοσκότοπο, ζευγαρώνονται κάθε άνοιξη άλογα σουλτανικά. Τίποτε εδώ δεν δυναμώνει της Φύσεως τα νεύρα. Μά ο χυμένος ύπνος είναι ύπνος της ζωής.

— Τράβα αγάλια αγάλια, καϊκτοή μου!

Έφθάσαμε στο τέλος. Έπέρασαν το δεύτερο γέφυρι αί γυναίκες. Ο κόσμος παντού διασκεδάζει. Τραπέζια, τραγουδία, χοροί. Το καικι μόλις άνοίγει τα κουπιά του. Τόσες είναι άμέτρητες ή βάρκες, τα καΐκια. Καί ή χανούμισσαι επέρασαν όσαν βασιλισσαι: ή ζωή του ύπνου όμως τās έτάραξε. Τρεμονιάζει το κορμί των. Είναι μόναι.

— Τράβα αγάλια αγάλια, καϊκτοή μου!

Τον δρόμο έφραξε ένα λευκότατο παλάτι. Άνοιξε τα πόδια του στου ποταμού της δύο όχθες και άκίνητο πλέει. Πλέει όσαν ευμορφος κύκνος, που κάτω από την κοιλιά του ήσυχά περνά το νερό του ποταμού. Περνά και καθρεπτίζει όσα δένδρα έρριζωσαν στις όχθες του ευμορφου, πυκνά, πελώρια.

Σαπλωμένα μερικά κλωνάρια σκύπτουν και ροφούν νερό καθαίριο, που ο ίσκιος των το σκιάζει. Οι βάρταχοι γοργοπηδούν στην όχθη: Κοάζ-Κοάζ! Καί το νερό κυλά το κήμα του με άνατριχίλα, που σε άναγαλλιάζει. Κοάζ-Κοάζ!

Είναι τα Γλυκά Νερά. Είναι ο Κεατχανός!

Φανάρι.

Ν ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ από τὸν πολὺν δρόμον, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον ζωὴν ποῦ εἶχε περάσει ἕξ τὴν χρόνια ὁ Κῶτσος τοῦ Μήλα, ἐπέστρεφεν εἰς τὸ μικρὸ του χωριό. Μὲ τὰ χέρια ὀπίσω καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἔμπρός, ὡσάν νὰ τὸν ἐβάρυνε πολὺ τὸ τριμμένο κασκέτο του, ἠκολούθει τὸν πλατὺν δρόμον, τὸν σκονισμένον, ὁ ὁποῖος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦτο στολισμένος ἀπὸ τοὺς ὄμοιους κήπους μὲ τ' ἀνθισμένα τῶν δένδρα.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου ἤρχισε νὰ φαίνεται τὸ μικρὸ χωριουδάκι καὶ σιγὰ-σιγὰ, ὅσο περισσότερον ἐπλησίαζε, τόσον καὶ διέκρινε τὰς φαιδρὰς φωνὰς τῶν κατοίκων του, ποῦ σκορπισμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰργάζοντο μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα.

Ἦτο ὄμοιος τὸ χωριὸ τοῦ Κῶτσου, ἓνα ἀπὸ τὰ πειρὸ ἐξευγενισμένα. Ἀλλὰ διὰ τὸν Κῶτσον δὲν διέτηρει πλέον καμμίαν καλλονήν. Ἐν πρώτοις, τώρα ποῦ ἐπιστρέφει, δὲν θὰ ἴδῃ κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς του· ἢ μητέρα του, ἢ καυμένη ἢ γρηὰ Θεοδωσία, ἀπέθανε δυὸ χρόνια πρὶν — ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει προηγουμένως — χωρὶς νὰ εὑρεθῇ στὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς καὶ σχεδὸν πλέον δὲν ἐνθυμεῖτο ἂν εἶχε μερικὸν μακρυνὸν συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀμφίβολον ἦτο ἂν θὰ τὸν ἀνεγνώριζον, διὰ νὰ τοῦ εἰποῦν ἓν ψυχρὸν «καλῶς ὤρισες».

— Διατὶ λοιπὸν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του; Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤξευρε.

Ἡ ἱστορία τοῦ Κῶτσου εἶναι μικρὴ. Εἰμπορεῖ νὰ γραφῇ εἰς δύο γραμμὰς. Παιδὶ ζωηρὸ καὶ εὐέξαπτο, ἀλλ' ὄχι κατὰ βάθος κακὸ ὁ Κῶτσος, εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ χρόνων, ἐπειδὴ ἐμάλωσε μὲ κάποιον συγχωριανὸν τοῦ ἐξάδελφον, ἔφυγε μιά γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν πατρίδα του, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, οὔτε αὐτὴν τὴν μητέρα του. Ἐπῆγεν ἐδῶ, ἐπῆγεν ἐκεῖ καὶ κατέληξεν εἰς μίαν μεγάλην πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ὅλος διόλου ἄγνωστος.

Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ εὔρη δουλειά, ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ εὔρη ἔκαμε γνωριμίας μὲ μερικὸν ἀλήτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὡς ἐπάγγελμα τὸ τίμιον ἔργον τοῦ λωποδύτου καὶ τοῦ ἐκβιαστοῦ.

Ἐκεῖνοι μὲν τὸν εἶδον τὸν ἐξετίμησαν. Τὸ δυνατὸν σῶμά του, τὰ ζηλευτὰ καὶ ἀνθηρὰ νειάτα του τοὺς ὑπόσχοντο καλὰς ὑπηρεσίας καὶ τὸν προσέλαβον εἰς τὸν ὄμιλόν των, καὶ μίαν νύκτα, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γνωριμίαν των, τὸν ἐπῆραν διὰ νὰ κλέψουν ἓν ἀδαμαντοπωλεῖον.

Ἡ κλοπὴ ἔγινε· κατόρθωσαν νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶν, ἀλλ' εἰς τὴν μοιρασίᾳ μερικὸι ἀπ' αὐτοὺς ἐνόμισαν ὅτι ἠδικήθησαν καὶ ἤρρισαν τὰ συνειδησιμὰ. Ἐμάλωσαν, ὑβρίστησαν, ἔβγαλαν μαχαίρια καὶ ὁ Κῶτσος, ὁ πειρὸ εὐερέθιστος ἀπ' ὅλους, ἐβύθησε τὸ δικό του εἰς τὸ στήθος ἑνὸς συντρόφου του. Συνελήφθη, κατεδικάσθη εἰς ἕξ ἐτῶν κάθειρξιν ἐπὶ «κλοπῇ καὶ φόνῳ».

— Πῶς ἐπέρασαν αὐτὰ τὰ ἕξ χρόνια;
— Ὅπως εἶναι δυνατόν νὰ περάσουν μέσα εἰς μίαν ὑγρὰν καὶ ἀποτροπαίαν φυλακὴν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν ὅλοι φοβεροὶ κακοῦργοι.

Ἐν τούτοις ἐπέρασαν καὶ μίαν ἡμέραν ὁ δεσμοφύλαξ ἐφώνησε τὸν Κῶτσον Μήλαν καὶ τοῦ εἶπεν:
— Εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὅταν ἤκουσεν αὐτὴν τὴν φράσιν ὁ Κῶτσος ἀντιτὰ χαρῇ σχεδὸν ἐλυπήθη. Δὲν εἶχε πουθενὰ νὰ ὑπάγῃ, δὲν εἶχε κανένα, πρὸς τὸν ὁποῖον ν' ἀποταθῇ. Ἐπῆρε ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὴν ζωὴν ποῦ εἶχεν ἀφήσει, ἔπῆρε νὰ γίνῃ εἰς τίμιος καὶ ἐργατικὸς ἄνθρωπος.

— Ἀλλὰ πῶς;
— Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάμῃ. Ἡ φοβερὰ ἐπίδρασις τῆς φυλακῆς τὸν εἶχε μαράνει, τοῦ εἶχε δαμάσει τὰ νεῦρα, τοῦ εἶχε παραλύσει τὴν καρδίαν· ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος καὶ ἐφέρετο ὡσάν ἐρείπιον τῆς ζωῆς, ἂν καὶ ἦτο νέος μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

Τί κοῖμα! Ἐγνώρισε τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν χειρίστην τῆς ὄψιν· ἀπέθανεν ἠθικῶς πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ ζήσῃ.

Ἦτο λοιπὸν τελείως μαραμένος καὶ ἀνίσχυρος· δὲν ἠθελε πλέον νὰ βλέπῃ κανένα, οὔτε εἶχε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἢ προστασίαν. Κάποιος κόκκινος ποταμὸς ἐκυλίετο ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια του, ποταμὸς αἵματος.

Εἶχε μόνον μίαν παρηγορίαν, εἶχεν ἐξασφαλίσει τὸ τελευταῖον του κατάντημα, διότι εἶχε μάθει τὸν τρόπον.

— Ἐνα μαχαίρι πάλι εἰς τὰ πλευρὰ κανενός, καὶ ὁ Κῶτσος θὰ πάρῃ τὸν δρόμον ποῦ ἐτραβήξε καὶ πρὶν· τοῦλάχιστον ἔς τὴν φυλακὴν θαῦρω μερικὸν ποῦ μὲ ξεύρουν.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἠκολούθει τὸν σκονισμένον δρόμον τοῦ χωριοῦ του καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ αὐτὸς ἐπλησίασεν ἀρκετὰ.

Αἰφνης ἐσταμάτησε. Κάτι τι τοῦ ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴν. Ἐντρέτετο νὰ προχωρήσῃ.

— Ἄν μὲ γνωρίσουν, ἂν ἔμαθαν τὸ κακούργημά μου καὶ δὲν θελήσῃ νὰ μὲ κυττάξῃ κανεὶς, ἐσκέπτετο, ἀλλὰ τότε τόσον τὸ χειρότερον γιὰ 'κεῖνον.

Ἐν τούτοις, ἀφῆκε τὸν μεγάλον δρόμον καὶ ἠκολούθησεν ἓνα μονοπάτι, τὸ ὁποῖον συνόδευε κάποιον ποταμάκι, ποῦ ἐκυλίετο ἐπάνω στὴν ὀλοπράσινη παιδιάδα.

Ἦτο Πρωτομαγιά. Ἡμέρα δηλαδὴ ποῦ τὰ χωριά ἐορτάζουν. Τὰ δένδρα ἦσαν κάτασπρα ἀπὸ ἀνθη καὶ τὰ πουλιὰ ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιά των ἔφαλαν τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸν ἔρωτα.

Ὁ Κῶτσος ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος εἰς αὐτὴν τὴν πανήγυριν· τὰ μάτια του ἔβλεπαν ὅλα τὰ πράγματα κόκκινα, ἄγρια, ἀποτρόπαια.

— Ὁ Μάης, ἐσκέπτετο, εἶναι γιὰ 'κεῖνους ποῦ ἔχουν καρδιά· καὶ ἐπροχώρει μὲ σκυμμένο κεφάλι.

Ἀλλ' ἐνῶ προχωροῦσε, πίσω ἀπὸ μίαν καμπὴν τοῦ ποταμοῦ βλέπει μιά κόρη, ἢ ὁποῖα σκυμμένη στὸ νερὸ ἔπλενε χαρούμενη κάτι ἀσπρόρροχα.

Ἦτο μιά εἴμορφη κόρη. Εὔμορφη, μὲ τὴν εὔμορφιὰ ποῦ φαίνεται ἀπὸ τὸ ζεστὸ αἶμα, ἀπὸ τὰ ζωηρὰ μίτια, ἀπὸ τὴν πλήμμιραν τῆς ὑγείας· ἐπὶ πλέον εἶχε καὶ ὄμοια χαρακτηριστικά. Στὰ μαῦρα μαλλιά τῆς δροσερὰ λευκὰ λουλούδια ἔκαμναν τὴν πειρὸ ζωηρὰν ἀντίθεσιν καὶ ἔς τὸ πλούσιον στήθος τῆς μερικὸς πασχάλιες ἐσκόρπιζαν τὴν εὐωδίαν τους.

Μὲ τὰ χέρια ἡμίγυμνα στὸ νερὸ, ἔπλενε καὶ ἐτραγωδοῦσε.

Μόλις εἶδε τὸν νέον νὰ πλησιάζῃ, ἐσταμάτησεν, ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα εἰς αὐτόν, μὲ περιέργειαν ὡσάν νὰ ἠθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ, ὡσάν νὰ ἠθελε νὰ ἐνθυμηθῇ κάτι...

Ἐπειτα τινάσσεται ἐπάνω καὶ μὲ μία χαριτωμένη ζωηρότητα:

— Καλῶς ὤρισες, Κῶτσο! τοῦ λέγει.

Ὁ Κῶτσος εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ἐταράχθη καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔβαλε τὸ χεῖρ του εἰς τὴν μέσην ποῦ εἶχε τὸ μαχαίρι του.

Ἡ κόρη δὲν ἐνόησε τὴν κίνησιν του καὶ ἐξηκολούθησε:

— Καλέ, γιατί δὲν μοῦ μιλάς; δὲν μ' ἐνθυμεῖσαι;... ἔτσι λοιπὸν μ' ἐξέχασες;...

Εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Κῶτσου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέρασεν ὡσάν ἀστραπὴ μερικαὶ σκηναί, περασμένα σκηναί τῆς πρώτης του, τῆς ἀγνῆς νεότητος. Ἐνεθυμήθη ποῦ μικρὸς, πρὶν πάγῃ στὴν φυλακὴν, πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό, εἶχε γνωρίσει μιά κόρη, μιά γειτόνισσά του, τὴν Καλλιόπην τῆς κυρᾶς Στάθαινας, ἐνεθυμήθη ποῦ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ποῦ τὴν ἔπῆρε κάτω ἀπὸ κανένα δένδρον διὰ νὰ τῆς εἰπῇ τὸν ἔρωτά του καὶ διὰ νὰ τῆς πάρῃ κανένα φιλή.

Εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε τόσα χρόνια!... Καὶ ποῦ νὰ φαντασθῇ πῶς τώρα θὰ τὴν εὑρίσκει πρῶτην αὐτὴν πρὶν ἀκόμη ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του.

— Καλῶς σ' εἶδα, Καλλιόπη, κατόρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Κῶτσος καὶ κατέβασε καὶ πάλι ὡσάν ντροπιασμένος τὸ κεφάλι.

— Ἐλα, ἔλα, μὴ κάμνης τὸν περήφανο, κάθισε μιά στιγμὴ νὰ μοῦ πῆς πῶς τὰ περάσες στὲς μεγάλες πολιτεῖες, εὐτυχισμένος καὶ καμαρωτός...

Τὴν ψυχὴν τοῦ Κῶτσου, τὴν φλογισμένην, ἓνα δροσερὸ εὐεργετικὸ ἀεράκι ἐπέρασε.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἔμαθαν ἐδῶ ὅτι ἔκαμα, ἐσκέφθη, καὶ ἐπῆρε θάρρος.

— Νά, ἐπέρασα καλά, μὰ... μὲ βλέπεις ἐγύρισα γιὰτὶ ἐπεθύμησα τὴν πατρίδα μου. Ἀλλ' ἐσύ μὲ συλλογίζουσαι καὶ καμμιά φορὰ;

— Χά, χά. Τὸν κύριον ἂν μ' ἐξέχασες σύ, δὲν τὸ ξεύρω, μὰ 'κεῖνο ποῦ ξεύρω, εἶναι ὅτι ἐγὼ πάντα σ' ἐνθυμώμουνα καὶ στὴν προσευχὴ μου παρακαλοῦσα τὴν Παναγιά νὰ σ' ἔχῃ γερό.

— Ὅστε δὲν παντρεύθηκες;

— Πῶς νὰ παντρευθῶ, ποῦ εἶχα τὴν ἐλπίδα ποῦ θὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα σου;...

Ὁ Κῶτσος ἠσθάνθη κάποιαν φοιρίασιν μέσα του· ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ἤρχισε ν' ἀναγεννᾶται.

Ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε, γλυκεῖα, ἀπαλὴ ὁμιλία, ὁμιλία ἐρωτευμένων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν νὰ εἰποῦν τόσα. Καὶ ὁ Κῶτσος σιγὰ-σιγὰ ἤρχιζε νὰ καταλαμβάνῃ ὅτι εἶχε καρδιά, ἢ ὁποῖα ἠμποροῦσε νὰ θρέψῃ εὐγενῆ αἰσθήματα, εἶχε μάτια νὰ θαυμάσῃ τὴν καλλονήν, εἶχε ψυχὴν νὰ χαρῇ τὴν ἀληθινὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε γνωρίσει.

Δι' αὐτὸ σὲ μιά στιγμὴ ἀληθινῆς μετανοίας, σηκόνεται, βγάζει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ μέση του, τὸ πετᾷ εἰς τὸν ποταμὸ καὶ μὲ ἀγνὸ ἐνθουσιασμὸ ρίπτεται στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποῦ τὸν ἔσωσε καὶ τὴν φιλεῖ, τὴν φιλεῖ μὲ περιπάθειαν, μὲ φλόγα...

— Σ' εὐχαριστῶ, Καλλιόπη μου, γιὰ 'κεῖνο ποῦ ἔκαμες, γιὰ τὴν γαλήνην ποῦ μ' ἐχάρισες στὴν ψυχὴν μου· τὴν γαλήνην ποῦ εἶχα χάσει ἀπ' ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἔσωσες.

Καὶ ὁ Κῶτσος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· εἰς τὸν ἔρωτα τῆς κόρης αὐτῆς ἐπῆρε τὸ βάπτισμα τῆς ἐξαγνίσεως, ἔγινεν ἐκεῖνος ποῦ ἔπῆρε νὰ ἦτο. Ἦρρισε πάλιν τὴν ζωὴν ὡσάν τίμιος καὶ ἐργατικὸς νέος, μὲ σύντροφον τρυφερόν καὶ πολύτιμον, τὴν κόρην ἐκείνην, ποῦ τὸν ἔσωσε, τὴν κόρην, ποῦ ἀληθινὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ
ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Ε ζητείτε να σας γράψω πώς εορτάζουν οι 'Αθηναίοι την Προτομαγιά; θα ήμην πολύ εύτυχης αν κατώρθονον να σας δώσω κάποια πιστή περιγραφήν του αθηναϊκού αυτού γλεντιού, το όποιον, να σας πω, νομίζω ότι δεν εμπορεί κανείς να το φαντασθή από τας περιγραφάς, αν δεν το ιδή με τα μάτια του.

Φθάνει ότι είναι αθηναϊκόν γλέντι και μάθετε ότι ο 'Αθηναίος βάζει εις το κάθε του γλέντι και κάποιαν ιδιαιτέραν και απροσδιόριστον χάριν, την οποίαν ούτε η φωτογραφική πλάξ, ούτε ο φωνόγραφος ήμπορεί να συλλάβη.

Δεν υπάρχει σπίτι που την παραμονήν της Προτομαγιάς να μη κάμη την έξοδόν του. Από τας αριστοκρατικάς οικογενείας έως τας πενιχτάς, όλαί θα βγούν κάπου, στο ύπαιθρον, να ροφήσουν λίγον αέρα και να γυρίσουν μ' ένα σιφόνι.

Όλα τα μέσα της συγκοινωνίας τίθενται εις ενέργειαν: τα λαντώ, η βιτώριες, τα βιζαβί, τα τραίμ, τα ποδήλατα..., τα πόδια και επειδή δεν φθάνουν αυτά, έρχονται εις επικουρίαν η σουστες και τα κάρα, άγνωστα αυτά μέσα συγκοινωνίας δια τους Κωνσταντινουπολίτας, τα όποια μεταφέρουν στοιβαγμένας τας οικογενείας της Πλάκας και του Ψυρρή.

Όπως παντού, και εις την εορτήν αυτήν των ανθέων ο 'Αθηναίος θα δειξη τας δημοκρατικάς του αρχάς, τας όποιας δεν εδιάβασε σε κανέν βιβλίον των νεωτέρων ευρωπαϊκών σχολών, άλλ' έπληρεν από τον γαλανόν ουρανόν της πατρίδος του.

Η Προτομαγιά εορτάζεται κυρίως την τελευταίαν ήμέραν του 'Απριλίου. Πριν ακόμη δύσει ο ήλιος, θα γίνη η έξοδος: σιγά-σιγά η πόλις αδειάζει δια να γεμίσουν αι έξοχα.

Όλα τί κάμνουν, θα μου ειπήτε, εκεί; 'Απλουσίτα, ό,τι κάμνουν και σε κάθε άλλη παρομοίαν περίστασιν: διαλέγουν έν καλό μέρος, κάθηνται, η μάλλον εξαπλώνονται, και αρχίζουν να τρώγουν και να πίνουν. Η ρετοίνα, μεθ' όλην την αντίδρασιν της μπίρας, έχει ακόμη τα πρωτεία. Τα κατόπιν σας τ' άποσιωπώ. Αρχίζουν τα τραγούδια, η φωνές, τα καλαμπούρια—τα φοβερά και αδιόρθωτα καλαμπούρια των 'Αθηναίων—και όταν πειά καταλάβουν πως έφθασαν στο κέφι, αρχίζουν σιγά-σιγά να γυρίζουν, αφού βέβαια εφοδιασθούν με κανένα «Μαίη», τον όποιον πάντοτε θα ακριβοπληρώσουν.

Με αυτόν τον τρόπον εορτάζομεν την Προτομαγιά ήμεις εδώ, ίκανοποιημένοι από όσα δένδρα έχομεν και από όσα λουλούδια εύρεθούν. Έννοείται, υπάρχουν και οι γρινιάριδες, υπάρχουν και οι δυσηρεστημένοι, άλλ' είναι τόσοσόν όλίγοι και τόσοσόν άνίσχυροι, ώστε μόνον σε καμμίαν γωνίαν των εφημερίδων καταφεύγουν δια να χύσουν την δυσαρέσκειάν των.

Έχει και ο Μαίος, όπως ο Βενιζέλος, τους αντιπολιτευομένους τους.

Έχει και ο Μαίος, όπως ο Βενιζέλος, τους αντιπολιτευομένους τους.

Έχει και ο Μαίος, όπως ο Βενιζέλος, τους αντιπολιτευομένους τους.

Αθήναι.

ΙΛΙΣΣΙΟΣ

μα, αι καρδιαί των εκτύπων ισχυρώς και η άναπνοή των εταχύνετο.

Και όμως ο πτωχός 'Αλῆς εφαινετο ήρεμώτερος των επισκεπτών του, τους έβλεπε δέ με περιέργειαν ως αν να μη εφαντάζετο την αιτιαν της νυκτερινής επισκέψεώς των.

Αίφνης ο αρχηγός έλαβε τον λόγον.

— Η καλοσύνη του Χαμήτ είναι άπεριόριστος.

— Ο 'Αλῆς υπεκλήθη

— 'Αλλά και η όργη του επίσης είναι άπειρος.

Ο προδότης δεν θα δυνηθή να του διαφύγη ποτέ: ο πιστός όμως υπήκοος πάντοτε θα έχη την ευμένειάν του.

Και πάλιν ο γέρον εκλίνε ταπεινώς το μέτωπον.

Ο Γέρβας τον εκρότησε και δια τόνου ισχυρού:

— 'Αλῆ Ρεμέχ! αν θέλῃς να διαφύγῃς την ποιήν, η όποια σοῦ ετοιμάζεται, μη ψευσθῆς!

— Να ψευσθῶ! πτωχός χωρικός σαν και με δεν εμπορεί να έχη μυστικά. Διατί να ψευσθῶ εις τον αντιπρόσωπον του κυρίου μου;

Ταχεία σύσπασις των οφθαλμών του Γέρβα ιδειξε την άνυπομονησίαν του.

— Έχεις δύο θυγατέρας;

— Μάλιστα, άρχηγέ.

— Ο 'Αβδούλ Χαμήτ φρονίζει δια την ευτυχίαν όλων των υπηκόων του. Έφροντισε να εξασφαλίσῃ και την ιδικήν των.

Ο γέρον δεν εκλονίσθη πρῶτως.

— Α! παρητήρησε δια τρόπον ταπεινού τον ευχαριστῶ πολύ.

Μία εκπληξίς εσημειώθη επί του προσώπου του Γέρβα: εξαπαντος δεν περιέμενεν ούτος παρομοίαν απάντησιν.

Ο Μαλαρίας και ο Ρενώ παρηκολούθουν σιωπηλοί την συνδιάλεξιν εκείνην, η όποια όμοιαζε προς μονομαχίαν και προσελάθουν να έννοήσουν καλῶς τα διατρέχοντα.

Ο Μαλαρίας εκέπτετο:

— Αι δύο θυγατέρες α'του του γέροντος είναι τα θύματα και όμως ο πατήρ των δεν φαντάζεται το μέγεθος της δυστυχίας που τας περιμένει, αφού τόσοσόν ευπειθῶς παραδίδεται.

Και με δύο λέξεις εξήγησε το γεγονός εις τον σύντροφόν του.

— Ω! τον Ρενώ: εφλέγετο κυριολεκτικῶς ήτο ικανός να θυσιάσῃ τον εαυτόν του δια να σώσῃ την ζωήν εκείνων των κοραίων, τα όποια ούτε ειχεν ιδεί καν. Τα πάντα θα έπραττε και ήτο ετοιμος να φωνάξῃ εις τον γέροντα:

— Φυλάξου, δυστυχιόμνε, φυλάξου: το τέλος όλης αυτής της υποθέσεως θα είναι το αίμα των κοριτσιών σου, μη πιστεύεις τας ψευδεϊς υποσχέσεις!

— Εν τούτοις η αποτρόπαιος σκληρά μορφή του Γέρβα του εκλειε το στόμα και του επέβαλε την σιωπήν. Μόνον εις την καρδίαν του επιτελείται έν αλλόκοτον πράγμα: ήρχισε ν' αγαπῆ δια του πλέον παραφόρον έρωτος εκείνην. η όποια ειχε καταδικασθῆ εις θάνατον. Ητο ώραία η δυσειδής; ούτο δεν τον έμελλε ποσῶς. Η συμπάθεια και ο οίκτος τῷ ήρχουν. Η αγαπή του δεν προήρχετο από τα θέλητρα του προσώπου, τα όποια ήδύνατο να έχη η άγνωστος, άλλ' εκ της δυστυχίας, ητις την πληγνεν.

Συνήθως η τρυφερότης περιέχει κάποιον εγωισμόν. Θέλει τις να νυμφευθῆ μίαν νέαν και εκέπτεται: *Θέλω να γίνῃ ιδική μου.*

Ο Ρενώ εκράτει το αντίθετον άκρον φερόμενος επί των πτερόγων της εὐπλαγχνίας, εκέπτετο ότι ήτο καθήκόν του να νυμφευθῆ εκείνην: δια να γίνῃ ιδικός της.

— Ένώ δέ εκέπτετο ταῦτα, εφρικίασεν ακούσας την φράσιν του Γέρβα:

(συνέχεια από σελίδος 379).

— Ο Χαμήτ εξέλεξε ως συζύγους των νέους αξίους α'των.

Ο Γέρβας, προφέρων τας λέξεις ταύτας, ιδειξε και τους δύο νέους.

— Α! απήνησεν ο γέρον, χωρίς καν οι μῶνες του προσώπου του να προσδώσωσι την αγωνίαν: αυτό είναι μεγάλη τιμή δι' εκε νας και δι' εμέ.

Οι οφθαλμοί του Γέρβα αφήκαν αστραπήν.

— Εισαι λοιπόν διατεθειμένος να υπακούσης εις την άνωτάτην α'την ευμένειαν;

— Αν άμφιβάλλετε, δεν με χαρακτηρίζετε καλῶς.

Ο αρχηγός ιδειξε τα χείλη του. 'Αορίστως προέβλεπεν ότι ο γέρον θα τῷ διέφευγεν, άλλά δεν κατώρθονε να έννοήσῃ το πῶς.

— Έδειξε τους Γάλλο.

— Ίδου εκείνοι, οι όποιοι θα ένώσουν τας τύχας των με τας των θυγατέρων σου.

Ο γέρον έμειδ' άσε.

— Φράγκοι... Έξάπαντος οι πρεσβευταί της Γαλλίας και 'Αγγλίας, οι όποιοι μᾶς προστατεύουσι, θα χαρώσι πολύ δια την ένωσιν ταύτην.

— Θα χαρώσιν από το βράδυ αυτό, προσέθεσε σχεδόν αποτόμως ο αρχηγός όργισμένος και άνήσυχος εκ της στάσεως του 'Αλῆ Ρεμέχ.

— Από το βράδυ αυτό; ήρώτησεν ούτος.

— Μάλιστα. Εις 'Ιμάμης θα τελέσῃ τους γάμους τώρα άμέσως.

Ο γέρον έλαβε στάσιν λυπημένου.

— Το βράδυ αυτό, εψιθύρισεν... άλλ' είναι αδύνατον.

— Αδύνατον;

Ο Γέρβας εσηκώθη με φλόγας εις τους οφθαλμούς. Τέλος διέκρινε την αντίστασιν, την πάλην, της όποίας η βραδυτής τον άνησυχει.

— 'Αρνείσαι λοιπόν τας ευεργεσίας του κυρίου σου;

— Ν' άρνηθῶ;... Ω, άρχηγέ! μη προφέρῃς τοιαύτας λέξεις. Μου ξεσχίζου την καρδίαν.

— Και όμως ειπες «αδύνατον».

— Το λίγω και πάλιν.

— Εν τῇ περιστάσει ταύτη δεν έννοῶ πῶς συνδέεις την υπακοήν σου προς την άρνησιν αυτήν.

— Θα έννοήσης, σεβαστέ άρχηγέ.

— Όμίλει γρήγορα.

— Ηγνόουν ότι ο μέγας κύριος θα κατεδέχετο να φροντίσῃ και δια τας ταπεινάς θυγατέρας μου.

— Μη άμφιβάλλῃς περι αυτού.

— Ευχαριστῶ. Λοιπόν... έχω μίαν γραίαν αδελφήν εις την Προῦσαν: από πολλοῦ η καλή αυτή γυναίκα άνάπηρος, μου εξήτησε να ιδῆ τας άνεψιάς της.

— Και τας έστειλες;

— Σήμερον μάλιστα... 'Αλλ' αυτό το ταξειδί των πολῶν όλίγον θα καθυστερήσῃ τους γάμους. 'Αφες εδῶ ένα δύο στρατιώτας. Το πρωί θ' αναχωρήσω δια την Προῦσαν μαζί των και θα επαναφέρωμεν και τας δύο Γαλμα εις τους Γίλλους μνηστήρας των.

Ο Γέρβας δλα τ' άνέμενεν, όχι όμως και μίαν τοιαύτην λύσιν. Ειχε φθάσει εδῶ προητοιασμένος εις θεωρυβάδεις εξήγησεις και όργιλας διαμαρτυρίας και ιδού ότι συνήντα άνθρωπον γλυκύ, ειρηνικόν, εκφράζοντα την επιθυμίαν να υπακούσῃ. Και όμως κανείς δεν ήδυνήθη να προειδοποιήσῃ τον 'Αλῆ Ρεμέχ. Ο,τι λοιπόν απήντα ήτο αυτή η αλήθεια.

— 'Αλλά τότε πῶς; αι πληροφορίαί των χαφιέδων ήσαν εσφαλμένα; Αι κόραι του ειχον αίμα του 'Αλῆ και μόνον; καμμία εξ αυτών δεν ήτο απόγονος του Μουράτ;

— Ποία παραπλάνησις! εκέπτετο, ωδινεν όρος και έτεκε μὲν... Τι έπρεπε ν' άποφασίσῃ; Έπρεπεν άρα γε ν' άποσυρθῆ ως γενναίος παίκτης, ο όποιος αφήνει το παιγνίδιον, το όποιον έχασε με το μειδιάμα εις τα χείλη; η να δεχθῆ την προταθεισαν λύσιν, ν' αφήσῃ δηλαδή δύο φύλακας, οι όποιοι την επαύριον να συνοδεύσουν τον 'Αλῆ εις Προῦσαν δια να επαναφέρῃ τας θυγατέρας του; Έπειτα ήρχιζε να εκέπτεται την επιστροφῆν του εις τον Χαμήτ. Τι θα του έλεγε; πῶς θα του εδικαιολόγει τας πρώτας άνησυχίας του και την άποτυχίαν του αυτήν;

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΜΑΗΣ

Ἦλθεν ὁ Μάης ὁ δροσάτος, ὁ μυρωμένος, ὁ τρελλός, ὁ ἀνθηρός.

Ἦλθε καὶ μαζύ του ἦλθεν ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ, ἡ εὐθυμία, ἡ κίνησις.

Τρέξατε στῆς ἀνθισμένες πασχαλιές, ἀρωματισθῆτε ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ρόδων, κόψατε λουλούδια, πλέξατε στεφάνια μὲ μενεξέδες καὶ μαργαρίτας καὶ στεφανώσατε μ' αὐτὸ τὸ ἀγνὸ μέτωπο — τὸ μέτωπο τῆς νεότητος καὶ τῆς εὐμορφιάς.

Τυλιχθῆτε στὰ στάχρα, τονίσατε ἄσματα, ψάλατε τραγούδια, τρέξατε σὲ πρασινοστολισμένους κάμπους.

Χαρῆτε, χορτάσατε τὸν Μάη, προσκυνήσατε τὴν θείαν φύσιν, ποῦ μὲ τὰ περὶ εὐμορφα καὶ πλουμισμένα φορέματά της, μὲ τὴν πλέον εὐφάνταστη ἀλουργίδα της τελεῖ τὰ Διονύσιά της, δίδει τὴν εὐεργετικὴν της στὴν ἀνθρωπότητα, ποῦ ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὸν Θεὸν καὶ λατρεύει τὸ ὄραϊον.

Ἐκεῖ, ποῦ βασιλεύει ἡ ἀθωότης· ἐκεῖ, ποῦ τὰ πουλιὰ τονίζουν τῆς ἀρμονίας τους· ἐκεῖ, ποῦ τὰ ποτάμια ζωγραφίζονται σὰν ἀσημένια κεντήματα ἐπάνω στὸ ὀλοπράσινο μετάξι· ἐκεῖ, ποῦ ὅλα φωνάζουν τὴν ποίησι, ποῦ ὅλα δείχνουν τὸν Θεό, ποῦ ὅλα σὲ κάμνουν ρωμαντικὸ καὶ νέο, ἐκεῖ πρέπει κάθε καρδιά ποῦ αἰσιθάνεται, κάθε ψυχὴ ποῦ νοιώθει κ' ἀγαπᾷ· νὰ πηγαίνει καὶ νὰ βαπτίζεται στὸ νερὸ τῆς ἀναγεννήσεως, γιὰ νὰ ποτίζεται στὰ νάματα τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Χαρᾶς.

ΕΓΩ

Ἡ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Γλυκοφέγγει ἡ αὐγὴ καὶ ἡ φύσις προβάλλει μὲ τὸν ἑαρινόν της πέπλον, ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ λευκαίνεται, πάντες μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐξοχίαν, ἵνα ἀπολαύσωσι τὴν αὐρανὸν τοῦ ἑαρος. Ὁ ἥλιος, ἀνατέλλων ὕπισθεν τῶν ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς ομίχλης κεκαλυμμένων ὄρεων, ρίπτει τὰς ὑπερλάμπρους καὶ ζωογόνους αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Τὰ ἡδύμολλα πτηνά, ζωηρὰ καὶ εὐθυμα κελαδοῦσι τὸν ἑωθινόν των ὕμνον. Αἱ μαργαρίται, λευκαὶ ἀνθοῦσιν εἰς τὴν ἐκτεταμένην πεδιάδα, αἱ παπαροῦναι κατακόκκιναι φυτρώνουσιν εἰς τὸν σίτον, οἱ λειμῶνες θάλλουσιν. Εἰς τὰς πεδιάδας οἱ κορυδαλοὶ ἀνέρχονται μὲ φαιδρὰ ἄσματα ἀπέναντι τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου· τὸ ὀξύφωνον ἄσμα τοῦ ἀλέκτορος ἐν εἶδει σάλπιγγος χαιρετᾷ τὴν ζωογονουμένην φύσιν, τὴν ἀρμονίαν ταύτην τοῦ σύμπαντος συμπληροῖ καὶ τὸ μελωδικόν ἄσμα τῆς καλλιφώνου ἀηδόνος. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἀνοίγει, διὰ νὰ ροφήσῃ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῆς πρωϊνῆς αὐρας.

Σεμνὴ, χαριτόβρυτος καὶ ἀνθοπλημμυρισμένη εἶναι ἡ ἀμυγδαλῆ. Στεναγμὸς βαθύς ἀνακουφίσεως ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στήθη μας, κάποια ἐνδόμυχος χαρὰ καὶ κάποια ζωηρότης ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου μας. Εἶναι πρωτομαγιά.

Κ. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι. — Ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Φαναρίῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μαρασλείου Σχολῆς, οἱ γάμοι τοῦ εὐέλπιδος νέου κ. Πολυβίου Ἐξερτζόγλου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐἡμένης δεσποινίδος Φωφῶς Ἀναστασιάδου, ἀδελφῆς τοῦ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν καὶ καλοῦ ἡμῶν φίλου κ. Σπυρίδωνος Ἀναστασιάδου. Τοῖς οὕτως εὐαρμόστως συνδεθεῖσιν εὐχόμεθα εὐτυχῆ καὶ ρόδιον τὸν συζυγικὸν βίον.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ εὐεῖωνοι ἐτελέσθησαν ἐν Γαλατῇ οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου μετὰ τῆς χαριτοβρύτου δεσποινίδος Μαριάνθης Β. Κωνσταντινίδου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχόμεθα τὸν βίον εὐδαίμονα.

Ἐκλογικὰ Πέραν. — Μὲ εὐχαρίστησιν, μὲ χαρὰν ἀνυπόκριτον, μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς αὐριον τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν Σταυροδρομίου, πάντες οἱ ἐνορίται ἀνεξαρτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, Ἰωακείμοι, Ἀντιωακείμοι καὶ ἀνεξάρτητοι, σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον ἔχουσιν ἀπόφασιν, ὅπως ὑποστηρίξωσι τὴν ὑποψηφίότητα τοῦ συναδέλφου κ. Δημ. Σωφρονιάδου, τοῦ εἰς ὅλους ἀγαπητοῦ ὑπευθύνου τοῦ «Ταχυδρόμου», διὰ τὴν προεδρείαν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κεντρικοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, γνωρίζομεν μάλιστα πλείστους φίλους, οἵτινες, καίτοι ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς καταλόγοις τοῖς ἐκλογικοῖς, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐπάτησαν τὸν πόδα εἰς τὸ Ζωγράφειον, καὶ οἵτινες ἐν τούτοις αὐριον θὰ προσέλθωσιν ἐκ τῶν πρώτων, ὅπως ψηφίσωσι καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ τοῦ συναδέλφου. Καὶ νομίζομεν, ὅτι οὐδένα δέον νὰ ἐκπλήσῃ τὸ ζῶηρον τοῦτο ἐνδιαφέρον, καθόσον ὁ κ. Σωφρονιάδης διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ χαρακτήρος του, χρηματίας δὲ ἐπὶ 2 ἔτη πρόεδρος τῆς Παναγίας καὶ ἐπιτήσεως νὰ ἔχῃ καὶ καλοὺς συνεργάτας, ἐπετίλεσεν ἂν οὐχὶ θαύματα, διότι ταῦτα εἶναι ἀδύνατα, ἀλλ' ἀνύψωσε τὸν πρώτιστον τοῦτον ναὸν τῆς ὅλης Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν δι' ἐργασίας ἐπιμόνου καὶ καταπληκτικῆν εἰς τὰς προσόδους αὐτοῦ ἐπέφερεν αὐξήσιν. — Φ.

Μανδολινάτα Ὑψωμαθείων. — Μετὰ πολλῆς χαρᾶς σπεύδομεν νὰ χαιρετίσωμεν τὴν ἀνασῆτασιν τοῦ μουσικοῦ τμήματος καὶ τῆς Μανδολινάτας τοῦ ἐν Ὑψωμαθείοις μουσικοῦ καὶ γυμναστικοῦ Συλλόγου ὁ «Ὀθων», ὑπὸ τὸν γνωστὸν καὶ πεπειραμένον μουσικοδιδάσκαλον κ. Στέφανον Στάγγαλην. Τὸ μουσικὸν ἀπ' ἐνός τοῦ καθηγητοῦ τάλαντον καὶ ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἐκ μέρους αὐτοῦ μεγίστη προθυμία, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἡ δραστηριότης τοῦ προεδρείου καὶ ἡ φιλοπονία ἐν γένει τῶν φιλοτίμων νέων τῆς δυστυχούσης μὲν, ἀλλὰ λίαν φιλοπροόδου ταύτης κοινοτήτος, παρέχουσι τὰς ἀρίστους ἐγγυήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Μανδολινάτας. — Σ.

Καλλιτεχνικὴ περιοδεία. — Εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι ὁ ὁμογενὴς συμπολίτης καὶ γνωστότατος εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν καὶ φιλολογικὸν κόσμον μουσουργὸς κ. Κίμων Μπέλλας ἀνέλαβε μικρὰν ἀνά τὸ Αἰγαίον, Ἑλλάδα καὶ Αἴγυπτον περιοδείαν πρὸς διάδοσιν τῶν μουσικῶν καὶ φιλολογικῶν αὐτοῦ ἐργῶν. Ἐχομεν πεποίθησιν ὅτι αἱ πόλεις, τὰς ὁποίας ὁ κ. Μπέλλας θὰ ἐπισκεφθῆ, θέλουσι θερμοτάτα ὑποδεχθῆ τὸν διαπρεπῆ μουσουργὸν καὶ συνεργάτην τοῦ «Ἀπ' Ὀλα» κ. Κ. Μπέλλαν.

Ἐκδρομὴ Ἱεροσολύμων. — Ἐχομεν ὑπ' ὄψει τὸ πρακτικόν, τὸ ὁποῖον συνέταξαν οἱ ἐκδρομεῖς τῶν Ἱεροσολύμων, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκφράζουσιν εὐχαριστίας πρὸς τὸν διοργανωτὴν τῆς ἐκδρομῆς κ. Θωμ. Βαλαλᾶν διὰ τὰς πολλὰς φροντίδας πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς καὶ πρὸς ἀνευτέραν τῶν ἐκδρομῶν διαμονὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἰδίως τονίζεται ἡ ἐπὶ διήμερον παράτασις τῆς διαμονῆς εἰς Πειραιᾶ καὶ Ἀθήνας.

Θάνατοι. — Ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, βληθεὶς ὑπὸ ὀξείας νόσου, ἀπέθανεν ἐν Δαρδανελλίοις, ἐνθα μετέβη πρὸ ἡμερῶν πρὸς προετοιμασίαν τῶν τοῦ γάμου του, ὁ εὐφῆμως γνωστὸς ἐν Χρυσοπόλει ἔμπορος Θεολόγος Θ. Λοβέρδος. Ἡ σκληρὰ εἰρωνεία τῆς τύχης ἠθέλησεν ὅπως τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐσχόλει νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του, τὸ ψυχρὸν χῶμα τοῦ τάφου καλὴν τὸ σῶμα τοῦ

μελλονόμενου, αἱ δὲ λαμπάδες τοῦ Ὑμεναίου καῶσι πρὸ τοῦ φερέτρου του. Εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ μεταστάντος ἀπευθύνομεν θερμοτάτα συλλυπητήρια.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπέθανεν ἐν Χαλκηδόνι σεβαστὴ δέσποινα, ἡ Ἀλεξάνδρα Κ. Μεττάση, πενθερὰ τοῦ ἐγκρίτου ἐν Γαλατῇ τραπεζίτου κ. Ἰωάννου Θ. Γκιώχα. Πρὸς τοὺς τεθλιμμένους συγγενεῖς τῆς ἀπευθύνομεν θερμὰ συλλυπητήρια.

— Χρηστὸς πολίτης καὶ γνωστὸς εἰς τὸν τυπογραφικὸν κόσμον, ὁ Στυλιανὸς Πουλίδης, περιστοιχούμενος ὑπὸ φιλοστόργων τέκνων καὶ συγγενῶν, ἀπεβίωσε τῇ παρελθ. Τετάρτῃ ἐν Ταταούλοις. Ὁ μεταστὰς διεκρίνετο καὶ διὰ τὴν δεξιότητά καὶ εἰδικότητα, ἣν εἶχεν ἐπὶ τῶν πιστηθῶν. Τοῖς συγγενεῖσι, καὶ ἰδίᾳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καὶ ἡμετέρῳ πιστῇ κ. Βίκτωρι Σ. Πουλίδῃ, ἐκφράζομεν θερμὰ συλλυπητήρια.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΒΡΩΜΑΣ

Εἰς Ἄγγλος σοφός, ὁ Ἄλμορθ Βράϊτ, ἐκηρύχθη κατὰ τῆς καθαριότητος, διατεινόμενος ὅτι ἡ καθαριότης βλάπτει τὴν υγείαν.

Τὸ πλύσιμον τοῦ σώματος, λέγει ὁ σοφός, ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἐπικαθήμενον στρώμα τοῦ λίπους, διανοίγει τοὺς πόρους, καὶ διευκολύνει τοιουτοτρόπως τὴν εἰς τὸν ὀργανισμόν διεΐσδυσιν τῶν μικροβίων.

Πρέπει λοιπόν, κατὰ τὸν σίρ Ἄλμορθ Βράϊτ, νὰ καταργηθῆ τὸ λουτρόν, νὰ παύσῃ τὸ πλύσιμον τοῦ σώματος, νὰ καταλυθῆ ἡ καθαριότης καὶ νὰ κυριαρχήσῃ ἡ βρώμα.

Ὁ σίρ Ἄλμορθ Βράϊτ εἶναι ἀπόστολος τῆς βρώμας.

Καὶ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ διίσχυρισμοῦ του, ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν Γάλλου σοφοῦ, τοῦ Λουδοβίκου Βελιῶ, ἐχθροῦ τῆς καθαριότητος, λέγοντος ὅτι οἱ δυνατώτεροι καὶ μᾶλλον ἐπίφοβοι λαοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πλύνονται ὀλιγώτερον. Καὶ ἄλλου τινὸς σοφοῦ, Γάλλου ἐπίσης, διατεινόμενου ὅτι ἡ παρακμὴ τῶν Ρωμαίων χρονολογεῖται ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἤρχισαν οὗτοι νὰ κάμνουν χρῆσιν τοῦ λουτροῦ.

Ἐν τέλει δὲ ὁ σοφὸς ἀπόστολος τῆς βρώμας παρατηρεῖ ὅτι ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ὀλιγώτερον καθαροὶ ἢ σήμερον. Ἐπὶ τῆς βασιλείας λ. γ. τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἐν Γαλλίᾳ, ὅλοι σχεδὸν οἱ εὐγενεῖς καὶ αἱ μεγάλαι κυρία βρωμοῦσαν. Ἀλλὰ μήπως, λέγει, τότε οἱ ἄνθρωποι ἔζων ὀλιγώτερα ἔτη ἢ σήμερον;

Ἐὰν ἡ περὶ βρώμας θεωρία τοῦ σοφοῦ σίρ Ἄλμορθ Βράϊτ ληφθῆ ὑπ' ὄψει, μεγάλα ἀναστατώσεις θὰ συμβῶσιν εἰς τὴν υγείην. Ἀλλὰ καὶ ἡ βιομηχανία θὰ ἐπηρεασθῆ σοβαρῶς.

Οἱ υγιεινολόγοι θὰ εὐρεθῶν πρὸ ἐνός ἀμιλίτου πολεμίου καὶ οἱ σαπουνιζῆδες πρὸ μιᾶς ἀπροσδοκίτου καταστροφῆς.

Ἡμεῖς, ἐν τούτοις, δὲν ἐκκληττόμεθα διὰ τὸ κατὰ τῆς καθαριότητος κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου τῆς βρώμας, ἀποροῦμεν μόνον πῶς οὗτος ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἐν Ἀγγλίᾳ.

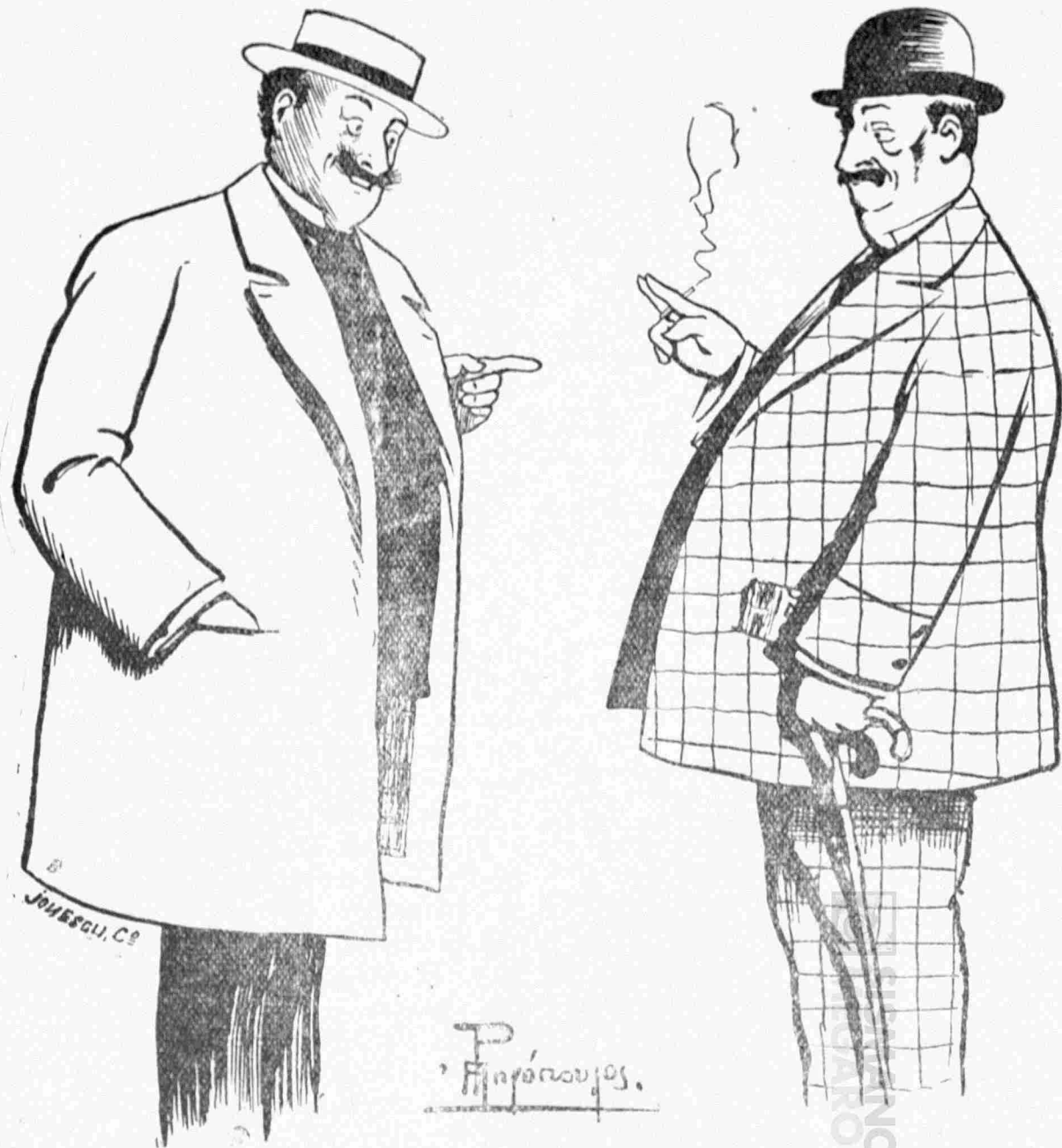
Ἡ μήπως οἱ ὄροι τῆς υγιεινῆς εἶναι ἐκεῖ τοιοῦτοι, ὁποῖοι τοὺς ἐννοεῖ ὁ σίρ Ἄλμορθ Βράϊτ;

Δὲν πιστεύομεν.

Ἐξ ἄλλου, φρονοῦμεν, ὅτι διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ δι' ἔργου τὴν θεωρίαν του, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν πόλιν μας νὰ ἐγκατασταθῆ παρὰ τὸν Κασίμ πασᾶν, καὶ ἀπ' ἐδῶ νὰ κηρύττῃ τὸ κατὰ τῆς καθαριότητος εὐαγγέλιόν του ὁ ἀπόστολος τῆς βρώμας.

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

Τὰ ὑπουργικά μας.

— Εἰς τί ἀποδίδεις τὴν κρίσιν;
— Πρὸ παντὸς εἰς ἔλλειψιν κρίσεως.

KIMWONOS MPELLA
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΟΜΑ
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδοθέντες ἀριθμοί:

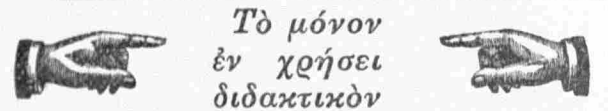
1. Πόνος Ψυχῆς — Νυκτωδία.
2. Ἀποχαιρετισμός — Ἄσμα.
3. Χορὸς Σουλφιδῶν — Βάλς.
4. Ἐμβατήριον Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων — Ποίησις καὶ μουσικὴ ἰδίου.
5. Capriccio — Pour piano.
6. Charlotte — Polca.
7. Marche Triomphale
8. Pensées Tristes
9. Τὰ τραγούδια τοῦ Στρατιώτη.
10. Marche Funebre.

Ἐκαστος ἀριθμὸς γρ. 5, οἱ 12 ὁμοῦ γρ. 47½.

Οἱ βουλόμενοι ἀποσταθῆτωσαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Τύπου: Πέραν, Ἀϊναλῆ—τοσεμῆ, Ἀπαρτὴν Καραγιάννη. ἀρ. 5.

N. Σαράδου

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

Τὸ μόνον
ἐν χρήσει
διδακτικόν

τῶν **ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ** Βιβλίων.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣΤΟΡΑΚΗ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ

ΚΑΙ

BONNETERIE ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

Ὁδὸς Χαμηδιῆ

Πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας Δεμιρ-καπού, ἀριθμ. 8,
ἐναντι τῶν γραφείων WALTHER BERGHAUS.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεώς μας Ἱατροῦ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης **M. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ** Ἱατρός.

Ἐτησίως τόμος 600 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ὍΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ 10

X. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΚΑΙ **Δ. ΙΩΝΕΣΚΟΥ**

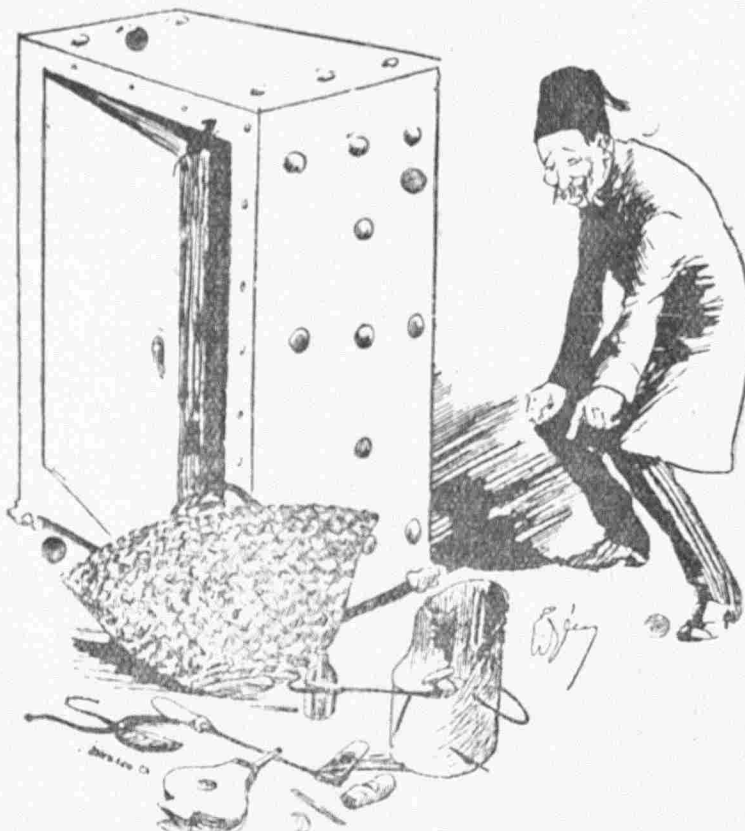
ΓΑΛΑΤΑ, — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΑΛΕΞΙΑΔΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 27 ΚΑΙ 28.

ΚΛΙΣΕΔΕΣ ΕΚ ΧΑΛΥΒΑΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ, ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΣ
ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΙ. ΧΑΡΤΗΣ ΔΙΑ ΦΩΤΟΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΣ.

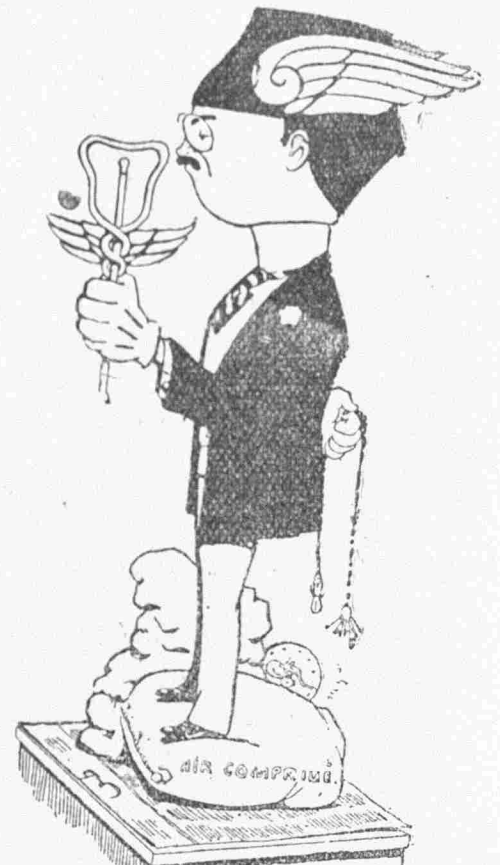

Ὁ Καρολίδης ἐφέντης, βουλευτὴς Σμύρνης.
«Καλέμ»

Μπᾶ! Ὅστις ἔφηνε!

«Δξέμ»

Ἀνδριάς τοῦ Ἐρμού (μοδῆλο Δζαβίτ).

«Καλέμ»